WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)

z dnia 9 września 2009 r.*

W sprawie T-369/06

Holland Malt BV, z siedzibą w Lieshout (Niderlandy), reprezentowana początkowo przez adwokatów O. Brouwera oraz D. Mesa, a następnie przez adwokatów O. Brouwera, A. Stoffer oraz P. Schepensa,

strona skarżąca,

popierana przez:

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez C. Wissels, M. de Gravego, C. ten Dam oraz Y. de Vriesa, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez T. Scharfa oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

której przedmiotem jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/59/WE z dnia 26 września 2006 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niderlandy na rzecz Holland Malt BV (Dz.U. L 32, s. 76)

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: O. Czúcz (sprawozdawca), prezes, I. Labucka i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 listopada 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, Holland Malt BV, jest spółką powołaną dla osiągnięcia określonego celu (konsorcjum) pomiędzy browarem Bavaria NV, który produkuje piwo i napoje bezalkoholowe, oraz Agrifirm, będącą spółdzielnią, w ramach której współpracują producenci zbóż z Niemiec i z obszaru północnych Niderlandów. Skarżąca otrzymała patent pozwalający jej na produkcję i sprzedaż słodu HTST (High Temperature, Short Time), będącego rodzajem słodu zwiększającego stałość smaku, zapachu i gazowania, jak również wydłużającego okres przydatności do spożycia.

2 Rząd niderlandzki postanowił przyznać skarżącej pomoc inwestycyjną w wysokości 7 425 000 EUR w ramach programu inwestycji regionalnych zwanego „Regionale investeringsprojecten 2000", którego zakres rozszerzony został niedawno na sektory przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych wspomnianych w załączniku I do traktatu WE.

3 Subwencja przyznana skarżącej przeznaczona jest na budowę zakładu produkcji słodu w Eemshaven (Niderlandy) i ma na celu zintegrowanie różnych etapów łańcucha produkcyjnego, takich jak przechowywanie i przetwarzanie jęczmienia do produkcji słodu oraz sama produkcja słodu i handel nią. Rzeczywista wypłata subwencji była zawieszona do chwili zatwierdzenia jej przez Komisję. Inwestycja w ten projekt, aby mogła otrzymać subwencję, miała zostać ukończona przed dniem 1 lipca 2005 r.

4 Przewidywane zdolności produkcyjne zakładu produkcji słodu w Eemshaven wynoszą 120 000 ton rocznie. W następstwie jego budowy oraz zamknięcia jednostek produkcyjnych w Lieshout (Niderlandy) i w Wageningen (Niderlandy), roczne zdolności produkcyjne skarżącej powinny wynieść 205 000 ton słodu w 2005 r., podczas gdy w 2001 r. wynosiły one 150 000 ton (jednostki w Lieshout i w Wageningen). Prace budowlane rozpoczęły się w lutym 2004 r., a zgodnie z tym co twierdzi Komisja w zaskarżonej decyzji, zakład produkcji słodu stał się gotowy do produkcji w 2005 r.

5 W piśmie z dnia 31 marca 2004 r. Niderlandy zgodnie z art. 88 ust. 3 WE oraz z punktem 4.2.6 wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy w sektorze rolnym (Dz.U. 2000, C 28, s. 2, zwanych dalej „wytycznymi") zgłosiły subwencję Komisji. W dniu 5 maja 2005 r. Komisja wszczęła postępowanie przewidziane w art. 88 ust. 2 WE. Jako że postępowanie to przesunęło wypłatę subwencji poza pierwotny termin ukończenia ustalony przez rząd niderlandzki, skarżąca wniosła o przedłużenie tego terminu do chwili wydania przez Komisję decyzji dotyczącej subwencji.

6 W dniu 26 września 2006 r. Komisja wydała decyzję 2007/59/WE w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niderlandy na rzecz Holland Malt BV (Dz.U. L 32, s. 76, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją")

7 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że sporny środek, dotyczący inwestycji mającej na celu polepszenie jakości produktów skarżącej i zwiększenie jej zdolności produkcyjnych, stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja zbadała następnie, czy środek ten mógł mimo tego zostać uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem stosownie do art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

8 W tym kontekście Komisja stwierdziła, że brak było oddzielnego rynku słodu HTST lub „słodu premium". Następnie Komisja powołała się na pkt 4.2.5 wytycznych, zgodnie z którym „nie można przyznać pomocy [na inwestycje mające związek z przetwarzaniem produktów rolnych], gdy nie jest możliwe przedstawienie wystarczających

dowodów na to, że dla danych produktów możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie fragmenty z tego dokumentu poniżej]. Komisja stwierdziła w tym zakresie, że na rynku światowym i wspólnotowym występowała nadwyżka zdolności produkcyjnych słodu oraz że nie było możliwe przedstawienie dowodów na to, że istniały normalne możliwości zbytu na rynku.

9 Przede wszystkim z tych powodów Komisja stwierdziła w art. 1 zaskarżonej decyzji, że sporna pomoc była niezgodna ze wspólnym rynkiem. Na mocy art. 2 zaskarżonej decyzji Królestwo Niderlandów zostało zobowiązane do wycofania pomocy państwa. Artykuł 3 zaskarżonej decyzji nakłada na Królestwo Niderlandów obowiązek odzyskania od beneficjenta pomocy, która została już bezprawnie przekazana do jego dyspozycji. Zgodnie z art. 4 zaskarżonej decyzji Królestwo Niderlandów musi poinformować Komisję o środkach podjętych w celu wykonania zaskarżonej decyzji.

Przebieg postępowania i żądania stron

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 kwietnia 2007 r. Królestwo Niderlandów wniosło o dopuszczenie go do udziału w niniejszej sprawie w charakterze interwenienta popierającego wnioski skarżącej. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2007 r. prezes trzeciej izby Sądu uwzględnił ten wniosek.

12 Królestwo Niderlandów przedstawiło swe uwagi, a pozostali uczestnicy odpowiedzieli na nie w wyznaczonych terminach.

13 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną. Na rozprawie w dniu 12 listopada 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

14 Skarżąca wnosi do Sądu o

— stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1, 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

16 Królestwo Niderlandów wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Co do prawa

17 W uzasadnieniu swej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu art. 87 ust. 1 WE. Zarzut drugi opiera się na naruszeniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Zarzuty trzeci i czwarty opierają się odpowiednio na naruszeniu zasad dobrej administracji oraz na naruszeniu obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 253 WE.

18 Sąd uważa za stosowne zbadanie łącznie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 1 WE, oraz części pierwszej zarzutu czwartego, opierającej się na niewystarczającym uzasadnieniu kwalifikacji spornego środka jako pomocy państwa.

1. *W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 1 WE, oraz części pierwszej zarzutu czwartego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu kwalifikacji spornego środka jako pomocy państwa*

Argumenty stron

19 Skarżąca uważa, po pierwsze, że Komisja nie ustalając, że sporny środek stanowił pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, naruszyła ten przepis, jak również obowiązek uzasadnienia.

20 Skarżąca twierdzi, że aby ustalić, iż środek państwowy stanowi pomoc, która może mieć wpływ na konkurencję i która wpływać może na wymianę handlową między państwami członkowskimi, Komisja musi dokonać prawidłowej oceny: sytuacji na rynku właściwym, pozycji beneficjenta i jego konkurentów w ramach tego rynku, warunków wymiany handlowej pomiędzy państwami członkowskimi oraz wskazać przewagę w wewnątrzwspólnotowej wymianie handlowej zapewnioną przez dany środek. W tym zakresie skarżąca powołuje się na wyroki Trybunału: z dnia 13 marca 1985 r. w sprawach połączonych 296/82 i 318/82 Niderlandy i Leeuwarder Papierwarenfabriek przeciwko Komisji, Rec. s. 809; z dnia 24 października 1996 r. w sprawach połączonych C-329/93, C-62/95 i C-63/95 Niemcy i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-5151; z dnia 19 października 2000 r. w sprawach połączonych C-15/98 i C-105/99 Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, Rec. s. I-8855.

21 Komisja powinna ustalić, że środek ma rzeczywisty, a nie całkiem teoretyczny wpływ na warunki wymiany handlowej pomiędzy państwami członkowskimi. Ponadto zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 14 października 1987 r. w sprawie 248/84 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. 4013, pkt 18, powinna ona stwierdzić, czy dany środek zapewnia „znaczną przewagę swym beneficjentom względem ich konkurentów i może on przysparzać korzyści głównie przedsiębiorstwom uczestniczącym w wymianie handlowej między państwami członkowskimi".

22 Skarżąca twierdzi, że z uwagi na brak przedstawienia danych dotyczących wywozu przez nią poza Wspólnotę oraz jej obrotu ze sprzedaży we Wspólnocie uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest jeszcze mniej szczegółowe aniżeli to zawarte w decyzji, której nieważność z powodu niewystarczającego uzasadnienia stwierdzał ww. w pkt 20 wyrok w sprawie Niemcy i in. przeciwko Komisji.

23 Po drugie, zarzuca ona Komisji popełnienie błędu w ocenie z powodu nieuwzględnienia istnienia oddzielnego rynku „słodu premium". Z powodu innowacyjnych cech jej produktu słodowego działała ona w oddzielnym segmencie rynku, a mianowicie na rynku „słodu premium", na którym to nie konkurowała ze wspólnotowymi producentami słodu prowadzącymi produkcję w sposób tradycyjny. W konsekwencji sporny środek nie jest w stanie zakłócać konkurencji pomiędzy producentami standardowego słodu prowadzącymi handel słodem pomiędzy państwami członkowskimi.

24 Po trzecie, według skarżącej Komisja błędnie ustaliła stosowny okres i stwierdziła, że rynek słodu wykazywał tendencję zniżkową. Błędy te sprawiły, że niesłusznie uznała ona, iż występować mogło niebezpieczeństwo, że sporny środek uprzywilejowywał spółkę na konkurencyjnym rynku, a więc zakłócał konkurencję.

25 Skarżąca twierdzi również, że Komisja niesłusznie odwołała się do sytuacji panującej na rynku słodu w 2004 r., ustalając, że wykazywał on tendencję zniżkową. Według skarżącej warunki wymiany handlowej panujące w latach 2003/04 oraz 2004/05 pozbawione są znaczenia, ponieważ Królestwo Niderlandów miało wówczas jedynie zamiar przyznać subwencję jednostce produkcyjnej, która zresztą jeszcze nie była gotowa do produkcji. Przewaga pod względem konkurencyjności, wpływ na konkurencję i na wymianę handlową w ramach Wspólnoty zaistniałyby więc dopiero po przyznaniu skarżącej subwencji przez Królestwo Niderlandów.

26 Skarżąca uważa, że dla oceny wpływu subwencji na konkurencję oraz na warunki wymiany handlowej Komisja powinna była wziąć pod uwagę bądź to lata, w trakcie których subwencja miała być wypłacana, bądź rok, w trakcie którego zakład w Eemshaven stał się w pełni gotowy do produkcji, a jego produkty zostały wprowadzone do obrotu, a mianowicie rok 2006 i okres późniejszy.

27 Skarżąca utrzymuje, po czwarte, że skoro produkcja nowego zakładu w Eemshaven jest niemalże w całości przeznaczona na wywóz do państw trzecich, pomoc nie ma znacznego wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową. Twierdzi ona, że przewidywana w jej biznesplanie z 2003 r. wielkość wewnątrzwspólnotowej sprzedaży na rok 2005 wynosiła 71 540 ton, podczas gdy wielkość sprzedaży wewnątrzwspólnotowej w 2003 r. wynosiła około 50 000 ton. Oznacza to jedynie, że w okresie tym planowała ona wzrost wielkości sprzedaży wewnątrzwspólnotowej o około 20 000 ton, i to w odniesieniu do całej spółki, po tym jak zakład w Eemshaven miał stać się gotowy do produkcji.

28 Ponadto planowana sprzedaż we Wspólnocie obejmowała, nieistotną dla oceny Komisji, sprzedaż produktów pochodzących z jednostki produkcyjnej w Lieshout. Sprzedaż produktów pochodzących z zakładu w Eemshaven dotyczyła również wykorzystania zdolności produkcyjnych tego zakładu, które zastępować miały zamknięte zdolności jednostki w Lieshout.

29 Królestwo Niderlandów popiera argumenty skarżącej dotyczące istnienia oddzielnego segmentu rynku słodu, w ramach którego skarżąca nie konkuruje ze wspólnotowymi producentami słodu prowadzącymi produkcję w sposób tradycyjny.

30 Komisja twierdzi, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, ponieważ — z wyjątkiem niejasnej informacji, według której subwencja nie miała istotnego wpływu na wymianę handlową ani znacznego wpływu na konkurencję — okoliczności prawne i faktyczne, na których się on opiera, nie wynikają wyraźnie z wysuniętych argumentów. Ponadto kwestionuje ona również zasadność argumentów skarżącej.

Ocena Sądu

W przedmiocie dopuszczalności zarzutu pierwszego

31 Tytułem wstępu, w odniesieniu do wyrażonych przez Komisję wątpliwości dotyczących dopuszczalności zarzutu pierwszego, należy przypomnieć, że na podstawie art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, który ma zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy statutu i art. 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu, każda skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów prawnych stanowiących podstawę skargi. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby pozwolić stronie pozwanej na przygotowanie swojej obrony, a Sądowi na rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w przypadku zaistnienia takiej

sytuacji, bez dalszych informacji na jej poparcie. Aby zagwarantować pewność prawną i prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, w celu zapewnienia dopuszczalności skargi konieczne jest, aby istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których oparta jest skarga, wynikały z samej jej treści, nawet w zwięzłej formie, lecz w sposób spójny i zrozumiały (postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 1993 r. w sprawie T-85/92 De Hoe przeciwko Komisji, Rec. s. II-523, pkt 20).

32 W niniejszej sprawie należy z jednej strony zauważyć, że w swojej odpowiedzi na skargę Komisja odpowiedziała na pierwszy zarzut skarżącej w sposób szczegółowy, a z drugiej że skarżąca miała prawo rozwinięcia tego zarzutu oraz przedstawienia wszelkich użytecznych informacji w replice (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 maja 1975 r. w sprawie 74/74 CNTA przeciwko Komisji, Rec. s. 533, pkt 4), co też właśnie uczyniła, uzasadniając ją twierdzeniami co do okoliczności faktycznych oraz zarzutami dotyczącymi oceny Komisji, które wymienione były już w skardze w zarzucie drugim.

33 W konsekwencji należy uznać, że zarzuty Komisji dotyczące zarzutu pierwszego nie mogą uniemożliwić skutecznej obrony jej interesów ani przeszkodzić Sądowi w wykonywaniu kontroli sądowej. Jako że zarzut pierwszy jest dopuszczalny, zbadać należy jego zasadność.

W przedmiocie naruszenia art. 87 ust. 1 WE

34 Skarżąca twierdzi, stosując argumentację, która pokrywa się częściowo z tą przedstawioną w ramach części pierwszej zarzutu czwartego, że Komisja nie ustaliła w zaskarżonej decyzji, że sporny środek stanowił pomoc państwa oraz że popełniła błędy w ocenie w tym zakresie.

35 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aby środek został zaklasyfikowany jako pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, spełnione muszą być cztery przesłanki. Po pierwsze, musi mieć miejsce interwencja państwa lub musi być ona przyznana przy

użyciu zasobów państwowych, po drugie, interwencja ta musi zapewniać beneficjentowi przewagę, po trzecie, interwencja ta musi być w stanie wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi, po czwarte, musi ona zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem (wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747, pkt 75; wyrok Sądu z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie T-442/03 SIC przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1161, pkt 44).

36 W niniejszej sprawie skarżąca nie kwestionuje, że dwie pierwsze przesłanki są spełnione. Twierdzi ona jednak, że Komisja nie ustaliła, iż sporny środek wpływał na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócał konkurencję lub groził jej zakłóceniem.

37 W ramach oceny tych dwóch przesłanek Komisja nie ma obowiązku ustalenia realnego wpływu pomocy na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji, ale jedynie obowiązek zbadania, czy pomoc może wpłynąć na wymianę handlową i zakłócić konkurencję (wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-372/97 Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-3679, pkt 44; z dnia 15 grudnia 2005 r. C-66/02 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10901, pkt 111).

38 W niniejszej sprawie w motywach 35–38 zaskarżonej decyzji Komisja podała następujące uzasadnienie wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową oraz możliwości zakłócenia konkurencji:

„(35) [Omawiany] [ś]rodek polega na bezpośredniej dotacji [subwencji] inwestycyjnej […].

(36) […] poprawa pozycji konkurencyjnej jednego przedsiębiorstwa w wyniku pomocy państwa jest zwykle dowodem na to, że zakłócona została konkurencja z innymi przedsiębiorstwami, które takiej pomocy nie otrzymały.

(37) Środek ma niekorzystny wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, jeżeli utrudnia on przywóz z innych państw członkowskich lub ułatwia wywóz do innych państw członkowskich. Decydujące znaczenie ma to, czy w wyniku kwestionowanego [spornego] środka wewnątrzwspólnotowa wymiana handlowa rozwija się lub może się rozwijać w odmienny sposób.

(38) W przypadku produktu, którego dotyczy omawiany środek pomocy (słodu), istnieje znaczna wewnątrzwspólnotowa wymiana handlowa. W 2004 r. na obszarze [25 państw członkowskich] Wspólnoty sprzedano około 1,3 mln ton słodu. Stanowiło to około 15% całkowitej wspólnotowej produkcji słodu w 2004 r. Dlatego też sektor ten jest wystawiony na konkurencję […]".

39 Po pierwsze, zbadać należy argument skarżącej, zgodnie z którym z powodu innowacyjnych cech jej słodu HTST produkowanego w zakładzie produkcji słodu w Eemshaven działa ona na oddzielnym rynku, a mianowicie na rynku „słodu premium", w ramach którego nie konkuruje ona z innymi producentami wspólnotowymi.

40 W odpowiedzi na argumenty skarżącej i Królestwa Niderlandów wysunięte w tym zakresie w toku postępowania administracyjnego Komisja zbadała zagadnienie istnienia oddzielnego rynku „słodu premium" w motywach 78 i 79 zaskarżonej decyzji. Opierając się na uwagach licznych krajowych zrzeszeń producentów słodu (zrzeszenia fińskiego, brytyjskiego, francuskiego i duńskiego), które uznały, iż oddzielny rynek „słodu premium" nie istnieje (motywy 18, 19, 21 22 zaskarżonej decyzji), Komisja stwierdziła, że słód jest raczej produktem generycznym o nieznacznie zmieniających się cechach oraz normach jakościowych wyznaczonych przez sektor piwowarski (motyw 81 zaskarżonej decyzji). Stwierdziła ona również, że wszystkie źródła statystyczne dotyczące produkcji przedstawione w toku postępowania administracyjnego [Eurostat (Urząd Statystyczny Wspólnot Europejskich), Euromalt (Międzynaro-

dowa Rada Zbożowa)] podawały jedynie dane dotyczące ogólnego rynku słodu. Komisja sprecyzowała, że Niderlandy i skarżąca nie podały żadnych danych dotyczących istniejących zdolności produkcyjnych lub produkcji „słodu premium" (motyw 87 zaskarżonej decyzji).

41 Bezsporne jest, że w toku postępowania przed Sądem ani skarżąca, ani Królestwo Niderlandów nie podały żadnych oddzielnych danych statystycznych odnoszących się konkretnie do produkcji lub wprowadzania do obrotu „słodu premium". Powołały się one zresztą jedynie na dane dotyczące ogólnie słodu, bez podziału na „słód standardowy" i „słód premium", jakim to miałby być słód HTST skarżącej.

42 Skarżąca ograniczyła się do powołania się na sprawozdanie Frontier Economics z października 2005 r., zatytułowane „Holland Malt" (zwane dalej „sprawozdaniem Frontier Economics"), które według niej „potwierdza, iż skoro sprzedaż HTST zastępowała istniejącą sprzedaż słodu standardowego, to było to elementem naturalnego procesu innowacji w ramach rynku, którego wystąpienie było w każdym wypadku przewidziane". Ponadto zauważyć należy, że sprawozdanie Frontier Economics, które zresztą, zgodnie z informacjami podanymi przez strony na rozprawie, zamówione zostało przez skarżącą, zawiera również następującą uwagę: „można oczekiwać, że słód HTST […] produkowany w Eemshaven zastąpi […] przynajmniej częściowo sprzedaż […] innych producentów słodu standardowego, włączając tych dysponujących nadwyżkami zdolności produkcyjnych".

43 Należy zauważyć, że poprzez te twierdzenia skarżąca i sprawozdanie Frontier Economics wyraźnie wskazują, że słód HTST, który zalicza się do kategorii „słodu premium", jest zastępowalny słodem standardowym, co wzmacnia stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym słód HTST skarżącej stanowi konkurencję dla słodu innych producentów.

44 Należy więc uznać, że twierdzenia skarżącej dotyczące istnienia oddzielnego rynku „słodu premium" są bezpodstawne oraz że Komisja nie popełniła błędu w ocenie w tym zakresie.

45 Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie ustaliła, iż sporny środek miał rzeczywisty wpływ na warunki wymiany handlowej pomiędzy państwami członkowskimi oraz w szczególności że popełniła ona błąd w ocenie, nie biorąc pod uwagę okoliczności, iż produkcja nowego zakładu w Eemshaven będzie niemalże w całości wywożona do państw trzecich.

46 W tym względzie przypomnieć należy w pierwszej kolejności, że zgodnie z przytoczonym w pkt 37 powyżej orzecznictwem Komisja nie ma obowiązku ustalenia realnego wpływu pomocy na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, ale jedynie obowiązek zbadania, czy może ona wpłynąć na wymianę handlową.

47 Należy następnie przypomnieć, że gdy pomoc przyznana przez państwo członkowskie umacnia pozycję przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurujących z nim w ramach wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej, należy uznać, że pomoc wywiera wpływ na tę wymianę handlową (wyroki: z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 Philip Morris przeciwko Komisji, Rec. s. 2671, pkt 11; z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-53/00 Ferring, Rec. s. I-9067, pkt 21; ww. w pkt 37 wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 52).

48 Jako że sporny środek stanowi subwencję do inwestycji mającej na celu modernizację i podniesienie zdolności produkcyjnych skarżącej, umacnia niewątpliwie pozycję konkurencyjną skarżącej w stosunku do pozycji jej konkurentów, którzy bądź to muszą finansować takie inwestycje z własnych środków, bądź z nich zrezygnować. Ponadto stwierdzenie zawarte w sprawozdaniu Frontier Economics (zob. pkt 42 powyżej), zgodnie z którym słód produkowany w zakładzie w Eemshaven ma zastąpić sprzedaż innych producentów europejskich, wyraźnie wskazuje, że wspólnotowe przedsiębiorstwa należą do konkurentów skarżącej.

49 Należy ponadto zauważyć, iż sama skarżąca przyznaje, że uczestniczy we wspólnotowej wymianie handlowej. W trakcie postępowania administracyjnego wskazała ona, że w 2005 r. miała zamiar sprzedać 71 540 ton słodu w Europie oraz że 42% jej sprzedaży odbywało się w ramach wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej. Nie można

zresztą przyjąć argumentu, zgodnie z którym pod uwagę w tym zakresie wziąć należy jedynie zakład w Eemshaven, ponieważ stosownie do orzecznictwa przytoczonego w pkt 47 powyżej, zbadać należy umocnienie pozycji przedsiębiorstwa beneficjenta, a nie sytuację jego poszczególnych jednostek produkcyjnych.

50 W każdym razie wielokrotnie oświadczając w dokumentach przedłożonych Sądowi, że produkcja z nowego zakładu w Eemshaven przeznaczona jest „niemalże w całości" do wywozu do państw trzecich, skarżąca w sposób dorozumiany przyznała, że część tej produkcji jest sprzedawana we Wspólnocie. Ograniczony charakter bezwzględnej wielkości sprzedaży będącej częścią wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej lub niewielki odsetek tej sprzedaży w stosunku do całej produkcji przedsiębiorstwa nie mają jednak znaczenia z punktu widzenia oceny wpływu na ową wymianę handlową, zważywszy, że zgodnie z orzecznictwem nie istnieje próg lub procent, poniżej którego można uznać, że brak jest wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi (wyrok Trybunału z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie C-172/03 Heiser, Zb.Orz. s. I-1627, pkt 32).

51 Ponadto należy przypomnieć, że Komisja nie miała obowiązku wykazać, iż skarżąca rzeczywiście wywoziła słód do innych państw członkowskich, zważywszy, że zgodnie z orzecznictwem umocnienie przedsiębiorstwa niebiorącego dotychczas udziału w wewnątrzwspólnotowej wymianie handlowej może postawić je w sytuacji pozwalającej mu na penetrację rynku innego państwa członkowskiego, przez co środek mający za skutek takie umocnienie może wpłynąć na tę wymianę handlową (zob. podobnie ww. w pkt 37 wyrok z dnia 15 grudnia 2005 r. Włochy przeciwko Komisji, pkt 117).

52 Należy więc stwierdzić, że okoliczności, o których wspomina Komisja (zob. pkt 38 powyżej), a mianowicie umocnienie pozycji skarżącej w stosunku do jej konkurentów oraz okoliczność, iż znaczna ilość słodu stanowi przedmiot wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej, wystarczają dla ustalenia, że sporny środek może wpływać na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową, z uwagi na co argumenty skarżącej w tym zakresie są zupełnie bezpodstawne.

53 Po trzecie, skarżąca podnosi, iż Komisja nie ustaliła, że sporny środek zakłócał konkurencję. Komisja w szczególności błędnie ustaliła stosowny dla jej badania okres i uznała, że rynek właściwy wykazywał tendencję zniżkową. Błędy te sprawiły, że niesłusznie uznała ona, iż sporny środek zakłócał konkurencję.

54 W tym zakresie przypomnieć należy, że pomoc mająca na celu zwolnienie przedsiębiorstwa z kosztów, które musi ono zwykle ponosić w ramach bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności, zakłóca co do zasady warunki konkurencji (wyroki Sądu: z dnia 8 czerwca 1995 r. w sprawie T-459/93 Siemens przeciwko Komisji, Rec. s. II-1675, pkt 48, 77; z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-214/95 Vlaamse Gewest przeciwko Komisji, Rec. s. II-717, pkt 43; z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie T-217/02 Ter Lembeek przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4483, pkt 177).

55 Trybunał orzekł również, że pomoc zmniejszająca koszty przekształcenia zakładu produkcyjnego beneficjenta zapewnia mu przewagę pod względem konkurencyjności w stosunku do producentów, którzy przeprowadzają lub mają zamiar przeprowadzić własnym kosztem analogiczne przekształcenie zdolności ich zakładów (zob. podobnie ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Philip Morris Holland przeciwko Komisji, pkt 11). Z orzecznictwa wynika więc wyraźnie, że konkurencję zakłócać może ipso facto nie tylko zmniejszenie kosztów bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności przedsiębiorstwa przy użyciu zasobów państwowych, lecz również subwencja, która zdejmuje z beneficjenta całość lub część kosztów inwestycji.

56 Należy więc stwierdzić, że okoliczności wskazane przez Komisję w motywach 35 i 36 zaskarżonej decyzji (powtórzone w pkt 38 powyżej), a mianowicie że sporny środek ma na celu subwencjonowanie inwestycji i że umacnia pozycję beneficjenta w stosunku do jego konkurentów, siłą rzeczy oznaczają, że sporny środek może zakłócać konkurencję. Wynika z tego, że argumenty skarżącej dotyczące okresu stosownego do wzięcia pod uwagę w ramach badania oraz kwestia, czy rynek wykazywał tendencję zniżkową, w żaden sposób nie wpływają na ocenę wpływu na konkurencję w niniejszej sprawie, zważywszy, że nie podważają one okoliczności, iż subwencja umacnia jej pozycję w stosunku do konkurentów, przez co należy oddalić je jako nieistotne dla sprawy.

57 W świetle powyższego należy uznać, że Komisja prawidłowo ustaliła, że sporny środek mógł mieć wpływ na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową oraz zakłócać konkurencję, ponieważ sporny środek stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, z uwagi na co ogół argumentów skarżącej dotyczących naruszenia tego przepisów należy oddalić.

W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji, dotyczącego wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową i na konkurencję

58 W odniesieniu do obowiązku uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zakres obowiązku uzasadnienia uzależniony jest od charakteru aktu, którego dotyczy, oraz okoliczności, w jakich akt został przyjęty (wyroki Sądu: z dnia 22 października 1996 r. w sprawie T-266/94 Skibsværftsforeningen i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II 1399, pkt 230; z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach połączonych T-228/99 i T-233/99 Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Komisji, Rec. s. II-435, pkt 278). Uzasadnienie aktu powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać kontroli jego zasadności, przy czym nie wymaga się, aby wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna uwzględniać zarówno jego brzmienie, jak i kontekst prawny i faktyczny (wyroki Sądu: z dnia 20 marca 1957 r. w sprawie 2/56 Geitling przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 9, 37; z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie C-42/01 Portugalia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6079, pkt 66).

59 Jeżeli chodzi w szczególności o decyzję z dziedziny pomocy państwa, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem o ile w niektórych przypadkach z samych okoliczności przyznania pomocy może wynikać, iż owa pomoc może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem, to Komisja musi przynajmniej wskazać te okoliczności w motywach swojej decyzji (ww. w pkt 20 wyroki: w sprawach połączonych Niderlandy i Leeuwarder Papierwarenfabriek przeciwko Komisji, pkt 24; Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, pkt 66; ww. w pkt 58 wyrok w sprawach połączonych Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land-Nordrhein Westfalen przeciwko Komisji, pkt 292).

60 W niniejszej sprawie Komisja przedstawiła w spójny sposób istotne okoliczności, które, jak Sąd stwierdził powyżej w pkt 52 i 56, wystarczają, aby dowieść, że sporny środek mógł wpływać na wewnątrzwspólnotowa wymianę handlową i zakłócać konkurencję.

61 Skarżąca nie ma podstaw, aby podnosić, że orzecznictwo, na które się powołuje (zob. powyżej pkt 20–22) wymaga, aby Komisja przeprowadziła bardziej szczegółowe badanie w tym zakresie.

62 Jeżeli chodzi o ww. w pkt 20 wyrok w sprawach połączonych Niderlandy i Leeuwarder Papierwarenfabrik przeciwko Komisji, Trybunał wskazał w nim, że sporny środek nie zawierał najdrobniejszej nawet wzmianki dotyczącej sytuacji na badanym rynku, pozycji na nim beneficjenta, przebiegu wymiany handlowej oraz wywozu dokonywanego przez przedsiębiorstwo. Czyniąc to, Trybunał wskazał czynniki, jakie mogły być istotne z punktu widzenia oceny wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową w sprawie zakończonej tym wyrokiem, podkreślając, że Komisja nie zbadała żadnego z nich. Z wyroku tego nie wynika jednak wcale, że Komisja powinna w każdym indywidualnym przypadku dokonać oceny każdego z tych czynników.

63 Podobnie Trybunał i Sąd orzekły już w tym względzie, iż wystarczy, aby Komisja ustaliła, że rozpatrywana pomoc może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i grozi zakłóceniem konkurencji, bez konieczności wyznaczania rynku właściwego ani analizowania struktury oraz stosunków konkurencji na nim panujących (zob. podobnie ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Philip Morris Holland przeciwko Komisji, pkt 9–12; wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, od T-600/97 do T-607/97, T-1/98, od T-3/98 do T-6/98 i T-23/98 Alzetta i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2319, pkt 95).

64 Z ww. w pkt 20 wyroku w sprawach połączonych Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, pkt 69, wynika wyraźnie, że przyczyną stwierdzenia nieważności zaskarżonej

decyzji z 1997 r. dotyczącej sektora żeglugi na Sardynii (Włochy) było pominięcie przez Komisję uzasadnienia powodu, dla którego system pomocy na rzecz sardyńskich armatorów mógł wpłynąć na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową w danym sektorze, w szczególności ze względu na okoliczność, że usługi kabotażowe zostały zliberalizowane na poziomie wspólnotowym dopiero w dwa lata po przyjęciu tej decyzji. Ta specyficzna dla owej sprawy przyczyna stwierdzenia nieważności nie może mieć zatem wpływu na ocenę zaskarżonej decyzji, która dotyczy sektora, do którego zastosowanie mają zasady swobodnego przepływu towarów.

65 Skarżąca nie może tym bardziej dla wsparcia swojej argumentacji powoływać się na ww. w pkt 20 wyrok w sprawach połączonych Niemcy i in. przeciwko Komisji. Przede wszystkim sprawa zakończona tym wyrokiem dotyczyła gwarancji bankowej mającej na celu umożliwienie przedsiębiorstwu będącemu beneficjentem nabycia większej części kapitału innego przedsiębiorstwa, co stanowi znaczną różnicę faktyczną w porównaniu z niniejszą sprawą; w niniejszej sprawie bowiem sporny środek polega na inwestycji mającej na celu polepszenie i zwiększenie produkcji beneficjenta, przez co istotne okoliczności, które powinna przedstawić Komisja w zaskarżonej decyzji, nie mogą być takie same jak te będące podstawą ww. w pkt 20 wyroku w sprawie Niemcy i in. przeciwko Komisji. Następnie chociaż prawdą jest, że w owej sprawie Komisja podała pewne specyficzne dane dotyczące nabytego przedsiębiorstwa, to jednak w ramach oceny, która doprowadziła do stwierdzenia niewystarczającego uzasadnienia, Trybunał nadał duże znaczenie okoliczności, że Komisja ograniczyła badanie do nabytego przedsiębiorstwa oraz że nie dokonano żadnej oceny sytuacji beneficjenta. W niniejszej zaś sprawie badanie przeprowadzone przez Komisję dotyczy w całości przedsiębiorstwa będącego beneficjentem.

66 W świetle powyższego stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona w zakresie wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową i na konkurencję.

67 W konsekwencji należy oddalić zarzut pierwszy oraz część pierwszą zarzutu czwartego przywołane przez skarżącą.

2. *W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE, oraz części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej niewystarczającego uzasadnienia w tym zakresie*

68 Sąd uważa za stosowne zbadać łącznie zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE, oraz część drugą zarzutu czwartego, dotyczącą niewystarczającego uzasadnienia w zakresie stosowania art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

69 Zarzut drugi dzieli się na cztery części. Część pierwsza opiera się na błędnej interpretacji i stosowaniu wytycznych. Część druga dotyczy braku odpowiedniego wyważenia, po pierwsze, korzystnych skutków spornego środka, a po drugie, jego wpływu na warunki wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej. Część trzecia opiera się na błędnej ocenie wpływu subwencji na zdolności produkcyjne w sektorze słodu. Część czwarta opiera się na braku uwzględnienia zdarzeń i zmian, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją o przyznaniu subwencji a wydaniem zaskarżonej decyzji.

70 Części pierwszą i trzecią rozpatrywać należy wspólnie, zważywszy, że ocena części pierwszej wymaga również oceny kwestii dotyczących istniejących i przewidywanych zdolności produkcyjnych, oraz okoliczność, iż sporny środek ma na celu podniesienie zdolności produkcyjnych skarżącej.

W przedmiocie części pierwszej i trzeciej, opartych odpowiednio na błędnej interpretacji i zastosowaniu wytycznych oraz na błędnej ocenie nadwyżki zdolności produkcyjnych

Argumenty stron

71 Skarżąca podnosi, że rodzaj inwestycji i omawianych produktów wskazują wyraźnie, że możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu dla jej produktów na rynku w rozumieniu pkt 4.2.5 wytycznych. Dotyczy to głównie możliwości zbytu na rosnących rynkach poza Wspólnotą, z uwagi na co wpływ inwestycji na zdolności produkcyjne w ramach rynku słodu we Wspólnocie jest neutralny lub co najwyżej marginalny.

72 W odniesieniu do danych produktów skarżąca podnosi, że zakład produkcji słodu produkować będzie wyłącznie słód HTST, będący innowacyjną kategorią słodu. Zarzuca ona Komisji, iż ta nie dokonała oceny szerszej kwestii, czy dla „słodu premium" znalezione mogą być na rynku normalne możliwości zbytu.

73 W odniesieniu do rodzaju inwestycji skarżąca twierdzi, że inwestycja pozwoliła jej na modernizację instalacji do produkcji słodu oraz na przeniesienie jej zdolności produkcyjnych z niewydajnych jednostek w głębi lądu do jednostek nadmorskich, mających łatwy dostęp do jęczmienia do produkcji słodu. Twierdzi ona, że nowe zdolności produkcyjne zakładu w Eemshaven pozwalają przeznaczyć dużą część sprzedaży na wywóz oraz odpowiedzieć na rosnący popyt ze strony spółek piwowarskich na dostawy słodu, co potwierdza, że na rynku są i będą normalne możliwości zbytu tych produktów.

74 W odniesieniu do oceny istniejących i przewidywanych zdolności produkcyjnych na wspólnotowym rynku słodu skarżąca uważa zasadniczo, że Komisja błędnie zakazała

omawianej pomocy, chociaż oczywiste było, że istniejąca na wspólnotowym i światowym rynku nadwyżka zdolności produkcyjnych nie miała charakteru strukturalnego i w bliskiej przeszłości ulec miała korekcie.

75 W tym względzie utrzymuje ona, że sektor słodu we Wspólnocie cechuje tendencja do przenoszenia zdolności produkcyjnych z niewydajnych zakładów produkcji słodu położonych z dala od morza do nowoczesnych, położonych w portach lub nad brzegami ważnych dróg żeglownych zakładów mających łatwy dostęp do jęczmienia do produkcji słodu. Opierając się na dotyczącym słodu sprawozdaniu RM International z dnia 22 kwietnia 2005 r. (zwanym dalej „sprawozdaniem RM International") oraz na różnych sprawozdaniach H.M.G. twierdzi ona po pierwsze, że ów proces modernizacji doprowadził do wykształcenia się zdolności produkcyjnych ukierunkowanych bardziej na wywóz słodu do państw trzecich, aniżeli na wenątrzwspólnotową wymianę handlową, oraz wyraźniejszego podziału na zakłady produkcji słodu położone z dala od portów, które przeznaczają swoją produkcję na rynki krajowe we Wspólnocie, oraz na zmodernizowane zakłady produkcji słodu przeznaczające swoją produkcję do wywozu na rosnące rynki wywozowe poza Wspólnotą. Po drugie, proces ten wzmacnia tendencja, w której wyniku producenci słodu muszą sprostać wzrastającemu popytowi ze strony spółek piwowarskich na hurtowe dostawy słodu, a tylko nowoczesne, położone w portach zakłady produkcji słodu mogą ów popyt zaspokoić. Po trzecie, skarżąca twierdzi, że proces ten prowadzi do tworzenia raczej jednostek mających łatwy dostęp do jęczmienia do produkcji słodu, aniżeli jednostek niemających takiego dostępu, co skutkuje tym, że zakłady produkcji słodu, które nie mają wystarczająco łatwego dostępu do jęczmienia do produkcji słodu muszą zamknąć jednostki produkcyjne i zastąpić je zmodernizowanymi jednostkami produkcyjnymi położonymi w pobliżu źródeł jęczmienia do produkcji słodu.

76 W tym względzie skarżąca uważa przede wszystkim, że nic nie potwierdza wniosku Komisji, zgodnie z którym omawiana inwestycja może mieć negatywny wpływ na zdolności produkcyjne słodu oraz warunki wymiany handlowej w ramach Wspólnoty. Podnosi ona, że ukierunkowana na Europę część nowych zdolności produkcyjnych zakładu w Eemshaven zastępuje zdolności zamkniętych jednostek produkcyjnych położonych w głębi lądu w Lieshout i w Wageningen. Twierdzi ona, że dodatkowe zdolności zakładu w Eemshaven wynoszą 55 000 ton.

77 Na wsparcie tego argumentu powołuje się ona na tabelę sprzedaży zamieszczoną w „Zarysie sprzedaży HM sporządzonym przez Deloitte" z dnia 6 grudnia 2006 r.,

zgodnie z którym produkcja zakładu produkcji słodu w Eemshaven w 2006 r. wyniesie 112 220 ton, z czego 79 449 ton wywiezione będzie poza Wspólnotę a 32 767 ton dostarczone zostanie we Wspólnocie, z czego wynika, że całe dodatkowe zdolności produkcyjne zakładu w Eemshaven będą niemalże wyłącznie ukierunkowane na wywóz poza Wspólnotę.

78 Skarżąca zarzuca Komisji, iż nie przyjęła ona dynamicznego podejścia i nie oceniła wpływu subwencji w świetle ewolucji rynku oraz cyklicznego charakteru tego rynku w ujęciu ogólnym. Zauważa ona, że ta antycypacja wynika również z tekstu pkt 4.2.5 wytycznych, który stanowi, że Komisja musi dokonać oceny, czy możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu w świetle istniejących i przewidywanych zdolności produkcyjnych na rynku słodu. Skarżąca powołuje się na wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-380/94 AIUFFASS i AKT przeciwko Komisji, Rec. s. II-2169, w którym Sąd potwierdził zastosowaną przez Komisję dynamiczną metodę oceny dotyczącą dynamicznych tendencji, prawdopodobnych nawet po dniu, w którym nowe zdolności produkcyjne w dziedzinie tekstyliów miały zostać wprowadzone do obrotu.

79 Skarżąca uważa, że w niniejszej sprawie Komisja nie przeprowadziła takiej oceny, ponieważ nie uwzględniła sprawozdań dotyczących rynku słodu, w szczególności sprawozdania RM International, stwierdzających, że w latach 2005 i 2006 rynek słodu we Wspólnocie uległ znaczącym zmianom strukturalnym oraz że popyt na nim miał bardzo szybko przeważyć nad podażą z powodu perspektywy wzrostu produkcji piwa i podaży słodu. Skarżąca uważa, że Komisja powinna była skoncentrować się na okresie po osiągnięciu przez zakład w Eemshaven pełnych zdolności produkcyjnych, a mianowicie na 2006 r. i okresie późniejszym.

80 Skarżąca zarzuca Komisji również, że nie uwzględniła sprawozdań H.M.G., a w szczególności sprawozdania z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie sytuacji na rynku słodu (zwanego dalej „sprawozdaniem G. z lipca 2006 r."), w którym wspomina się, że „jeżeli chodzi o równowagę podaży i popytu na słód, uznać można, że nie ma już dużej nadwyżki zdolności produkcyjnych […] [; c]ała pozostała nadwyżka mieści się w akceptowalnym przedziale". Skarżąca twierdzi również, że podczas spotkań, w których uczestniczyła wraz z Komisją, H.M.G. zwróciła uwagę tej ostatniej na

radykalną zmianę widoczną na rynku pomiędzy początkiem 2006 r. a lipcem 2006 r., która miała za skutek dużo większe zrównoważenie podaży i popytu na słód.

81 Skarżąca uważa, że Komisja dokonała błędnej oceny perspektyw wzrostu na rynkach wywozowych poza Wspólnotą. Według niej Komisja błędnie uznała, że rosnąca podaż na słód w Azji Południowo-Wschodniej mogła zostać zaspokojona przez Australię i że rosnące rynki słodu w Ameryce Południowej i w Afryce miały zostać zaspokojone przez nowe zakłady w Argentynie i w wyniku rozszerzenia Mercosuru o Wenezuelę i „ewentualnie" o inne państwa Ameryki Południowej.

82 Skarżąca uważa, że jej handlowe możliwości zbytu na rynkach wschodzących poza Wspólnotą powinno się uznać za dodatkowe handlowe możliwości zbytu. Podnosi ona, że nawet jeżeli częściowo konkurowałaby o te możliwości zbytu ze wspólnotowymi producentami słodu, decyzje, które Komisja podejmuje zazwyczaj w zastosowaniu wytycznych wskazują, że nie może to być podstawą odmowy uznania spornego środka za zgodny ze wspólnym rynkiem.

83 W odniesieniu do wspomnianej w motywie 76 zaskarżonej decyzji możliwości przestawienia działalności na rynek wspólnotowy skarżąca twierdzi, że nie jest to racjonalnie przewidywalne, ponieważ znalazła ona na rynku, i znajduje aktualnie, wystarczające możliwości zbytu swych produktów i będzie w dalszym ciągu korzystać z rozwoju rynku w państwach poza Wspólnotą.

84 Powołuje się on na sprawozdanie H.M.G. z listopada 2006 r. o stanie przemysłu słodowego, zgodnie z którym światowe teoretyczne zdolności produkcyjne będą całkowicie wchłonięte, a nawet przewyższone przez światowy popyt na słód w 2007 r., przez co rynek ten cechować się będzie w przyszłości jego niedostatkiem.

85 Skarżąca wątpi, aby liczba zezwoleń na wywóz była wiarygodnym źródłem na potwierdzenie wniosków dotyczących udziału Wspólnoty w światowym handlu słodem. Uważa ona, że zmniejszenie liczby zezwoleń na wywóz uzyskanych we Wspólnocie może również mieć związek z czasowymi niedoborami jęczmienia do produkcji słodu we Wspólnocie. Dane te nie stanowią dobrego wskaźnika potencjału zwiększenia przez Wspólnotę udziału w światowym handlu słodem. Skarżąca uważa, że dane dotyczące zdolności produkcyjnych powinny zawsze być interpretowane i oceniane w świetle strukturalnych zmian, jakie zaszły we wspólnotowym sektorze słodowym.

86 Skarżąca kwestionuje metodę wykorzystaną przez Komisję dla określenia sytuacji nadwyżki produkcyjnej na rynku słodu, a w szczególności powołanie się na 98-procentowy odsetek wykorzystania, który według niej nie odzwierciedla prawidłowo zdolności produkcyjnych we Wspólnocie. Komisja nie uwzględniła bowiem okoliczności, iż prawie żaden zakład nie prowadził produkcji przez cały rok, jako że miały miejsce regularne prace remontowe i ulepszające. Chociaż skarżąca przyznaje, że nie dysponuje dokładnymi informacjami dotyczącymi odsetka wykorzystania zdolności produkcyjnych w ujęciu całościowym, uważa jednak, iż jest on prawdopodobnie niższy niż 98%.

87 Zarzuca ona Komisji, że jej przedstawione w zaskarżonej decyzji oceny dotyczące wpływu inwestycji na zdolności produkcyjne na wspólnotowym rynku słodu opierają się głównie na danych dostarczonych przez Euromalt, czyli zrzeszenie producentów słodu będących jej konkurentami, toteż mających interes handlowy w przeciwstawieniu się modernizacji jej jednostek produkcyjnych. Skarżąca twierdzi, że pisma Euromalt nie określają, w jaki sposób dokonano obliczeń zdolności produkcyjnych słodu oraz popytu na słód oraz że Komisja powinna była zweryfikować metody wykorzystane dla dokonania tych obliczeń oraz zbadać, czy prawidłowo odzwierciedlały one zdolności produkcyjne istniejące w sektorze słodu.

88 Królestwo Niderlandów popiera argumenty skarżącej.

89 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej i Królestwa Niderlandów.

Ocena Sądu

90 Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE pozwala Komisji w drodze odstępstwa od ogólnego zakazu ustanowionego w art. 87 ust. 1 WE stwierdzić zgodność ze wspólnym rynkiem „pomocy przeznaczonej na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem".

91 Zgodnie z pkt 4.2.5 wytycznych „nie można przyznać pomocy na podstawie pkt 4.2.3 lub 4.2.4, gdy nie jest możliwe przedstawienie wystarczających dowodów na to, że dla danych produktów możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku[; t]rafność tych dowodów musi być oceniana na odpowiednim poziomie biorąc pod uwagę dane produkty, rodzaje inwestycji oraz istniejące i przewidywane zdolności produkcyjne".

92 Przy stosowaniu art. 87 ust. 3 WE Komisji przysługuje szeroki zakres uprawnień dyskrecjonalnych, których wykonywanie pociąga za sobą złożoną ocenę gospodarczą i społeczną, jaka musi być dokonana w kontekście wspólnotowym. Sprawowana przez sąd kontrola wykorzystania tego zakresu uznania ogranicza się do weryfikacji, czy przestrzegane były reguły proceduralne oraz zasady dotyczące obowiązku uzasadnienia aktu, a także czy nie wystąpił błąd co do okoliczności faktycznych oraz czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie i czy nie doszło do nadużycia uprawnień (ww. w pkt 37 wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 83; wyrok Trybunału z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie T-17/03 Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1139, pkt 41).

93 Komisja może ponadto ustanowić dla siebie instrukcje korzystania z zakresu uprawnień dyskrecjonalnych poprzez akty takie jak wytyczne w zakresie, w jakim określają one orientacyjne cechy kierunku, w jakim powinna ona podążać, i o ile nie odbiegają one od postanowień traktatowych (zob. podobnie ww. w pkt 54 wyrok w sprawie Vlaamse Gewest przeciwko Komisji, pkt 79; ww. w pkt 92 wyrok w sprawie Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke przeciwko Komisji, pkt 42)

94 W niniejszej sprawie Komisja najpierw zbadała istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych na wspólnotowym i światowym rynku słodu oraz jej przyczyny i konsekwencje.

95 W motywie 56 zaskarżonej decyzji Komisja zamieściła tabelę autorstwa Euromalt dotyczącą w szczególności nadwyżki zdolności produkcyjnych istniejącej na światowym rynku słodu. Według tabeli tej wspomniana nadwyżka wynosiła 534 000 ton w 2004 r. i 1 950 000 ton w 2006 r.

96 W motywie 68 zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje, co następuje:

„[…] rentowność wspólnotowego sektora słodowego w sezonie 2005/06 osiągnie najniższą wartość na skutek dużej liczby przedsiębiorstw notujących straty, których koszty są pokrywane jedynie częściowo. Przypuszczalnie w wyniku tej niskiej rentowności duży niemiecki producent słodu Weissheimer z Andernach wystąpił na wiosnę 2006 r. o ogłoszenie bankructwa. Oprócz tego inne zakłady produkcji słodu zostały zamknięte na stałe, z czego cztery fabryki w Zjednoczonym Królestwie, dwie w Niemczech i jedna we Francji. Dotyczy to starszych jednostek dużych przedsiębiorstw. Inni producenci słodu zdecydowali się na czasowe [zmniejszenie] części swoich zdolności produkcyjnych. W innych przypadkach przestarzały zakład produkcyjny zastępuje się nowym […]”.

97 W motywie 71 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:

„[…] wykorzystanie całkowitych [wspólnotowych] zdolności produkcyjnych w co najmniej 98% w latach 2002–2004 [całkowite wspólnotowe zdolności produkcyjne zostały wykorzystane w co najmniej 98% w latach 2002–2004] […]. W 2005 r. odsetek wykorzystania zdolności produkcyjnych był niższy, przy wspólnotowej produkcji słodu w wysokości 8,4 mln ton i zdolnościach produkcyjnych 8,8 mln ton. Dla roku sprzedaży 2006/07 oczekuje się, że całkowita produkcja wyniesie 8,0 mln ton, przy zdolnościach produkcyjnych 8,8 mln ton. Te niższe poziomy wykorzystania zdolności produkcyjnych

wydają się jednak odzwierciedlać reakcję zakładów produkcji słodu na niższą rentowność, tj. ich decyzję zmniejszenia produkcji słodu i czasowego zamknięcia zdolności produkcyjnych […]".

98 Wreszcie w motywie 72 Komisja precyzuje, co następuje:

„[…] W połowie 2006 r. produkcja słodu na obszarze Wspólnoty powróciła do równowagi w stosunku do rzeczywistego popytu poprzez to, że producenci słodu nauczyli się ograniczać swoją produkcję do możliwych wolumenów sprzedaży. Jednakże nawet po wyżej wspomnianym nieodwołalnym zamknięciu starych [przestarzałych] zakładów produkcji słodu całkowite zdolności produkcji słodu przewyższają wciąż rzeczywisty popyt o około 600 000 ton […]. Dlatego też Komisja nie dysponuje wyraźnymi przesłankami [by sądzić], że nastąpi szybka zmiana w obecnej sytuacji nadwyżki zdolności produkcyjnych".

99 Wyjaśniwszy w ten sposób istnienie istotnej wspólnotowej nadwyżki zdolności produkcyjnych zasadniczo niewystarczającymi możliwościami zbytu na światowym i wspólnotowym rynku słodu, Komisja rozpatrzyła argumenty Królestwa Niderlandów i skarżącej, według których charakter omawianej inwestycji powodował, że pomoc miała wpływ bardziej na handel z państwami trzecimi niż na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową. W tym względzie Komisja wskazała w pkt 75 zaskarżonej decyzji, że „we wspólnotowym sektorze słodowym jest duża grupa przedsiębiorstw, które sprzedają [wprowadzają do obrotu] swój słód zarówno na obszarze Wspólnoty, jak i poza nią[; że skarżąca] należy do tej kategorii; [że] położenie tego przedsiębiorstwa przy porcie dalekomorskim powoduje, że może ono obsługiwać zarówno rynek wspólnotowy, jak również rynki spoza Wspólnoty […] [; oraz że] w swoim biznesplanie z sierpnia 2003 r. skarżąca informowała, że zamierzała w 2005 r. sprzedać odbiorcom europejskim 71 540 ton [słodu]". Komisja precyzuje w motywie 76 zaskarżonej decyzji, że „możliwe są sytuacje, gdy zakłady produkcji słodu ukierunkowane głównie na wywóz do państw spoza Wspólnoty [tak jak skarżąca] nie będą mogły znaleźć kupców na produkcję zaplanowaną dla tych odbiorców, a w takim wypadku być może będą one próbowały sprzedać tę ilość produkcji na obszarze Wspólnoty[; z]darzyć się może również sytuacja odwrotna […] [; między segmentami wewnątrz i spoza Wspólnoty] istnieje wzajemny związek, w ramach którego zmiany poza Wspólnotą mają wpływ na zmiany wewnątrz Wspólnoty i na odwrót".

100 Ponadto w odniesieniu do omawianych produktów Komisja rozpatrzyła i oddaliła argumenty skarżącej i Królestwa Niderlandów dotyczące istnienia oddzielnego rynku, a więc oddzielnych możliwości zbytu „słodu premium".

101 Wreszcie w motywie 89 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:

„Na podstawie powyższych wniosków […] dotyczących nadwyżki zdolności produkcyjnych na rynku słodu, możliwego wpływu przedmiotowego środka pomocy na wymianę handlową miedzy państwami członkowskimi oraz braku wyraźnie oddzielnego rynku »słodu premium« Komisja jest zdania, że ten środek pomocy nie jest zgodny z pkt 4.2.5 wytycznych, w którym określa się, że nie można udzielić [przyznać] pomocy na inwestycje dotyczące produktów, dla których nie można znaleźć normalnych możliwości zbytu na rynku".

102 W częściach pierwszej i trzeciej zarzutu drugiego skarżąca zarzuca Komisji zasadniczo, że ta po pierwsze, dokonała błędnej interpretacji i zastosowania wytycznych w zakresie oceny istnienia normalnych możliwości zbytu, a po drugie, popełniła oczywiste błędy w ocenie, badając nadwyżkę produkcyjną na rynku słodu.

103 Zważywszy, że wniosek Komisji dotyczący braku normalnych możliwości zbytu opiera się zasadniczo na stwierdzeniu istnienia nadwyżki produkcyjnej w stosunku do popytu na słód, zbadać należy przede wszystkim zasadność zaskarżonej decyzji w tym względzie.

— W przedmiocie nadwyżki produkcyjnej na rynku słodu

104 Strony są zgodne co do okoliczności, że rynek słodu ma zasięg światowy, o czym świadczą źródła załączone do pism stron. Ponadto, jak ustalono to powyżej w pkt 44, skarżąca nie dowiodła istnienia oddzielnego rynku słodu HTST lub „słodu premium". Również jej twierdzenie, zgodnie z którym „sprzedaż słodu HTST zastępuje sprzedaż słodu standardowego", oznaczające w istocie, że może ona sprzedać słód HTST nabywcom, którzy uprzednio zaopatrywali się w całości lub w części w słód standardowy, potwierdza wniosek Komisji, zgodnie z którym konkuruje ona z innymi producentami o te same możliwości zbytu na rynku.

105 Skarżąca twierdzi, po pierwsze, że ignorując przeciwne informacje, Komisja uznała istnienie nadwyżki produkcyjnej na rynku wspólnotowym głównie na podstawie źródeł Euromalt, która jest organizacją reprezentującą interesy jej konkurentów.

106 W tym zakresie zauważyć należy, że w spornej decyzji Komisja oparła się na danych dotyczących zdolności produkcyjnych oraz rzeczywistej produkcji wspólnotowej w latach 2002–2005, uwzględniając dane zawarte w sprawozdaniu H.M.G. za lata 2004/05, wynikające ze statystyk krajowych oraz z danych Euromalt i Eurostatu. Dane te wskazują, że nadwyżka produkcyjna w latach 2002–2004 wynosiła poniżej 200 000 ton, co ze względu na zdolności produkcyjne wynoszące 8,6 mln ton w 2002 r. oraz 8,8 mln ton w 2004 r. odpowiadało odsetkowi wykorzystania w wysokości 98%. W 2003 r. nadwyżka produkcji wynosiła tylko 37 000 ton, co odpowiadało odsetkowi wykorzystania w wysokości 99,6%. Komisja dodała, że dane zawarte w sprawozdaniu Frontier Economics wskazywały na podobny odsetek wykorzystania. Następnie przywołując jako źródło sprawozdanie H.M.G. z dnia 2 maja 2006 r. (zwane dalej „sprawozdaniem G. z maja 2006 r.") wskazała ona, że „w 2005 r. odsetek wykorzystania zdolności produkcyjnych był niższy, przy wspólnotowej produkcji słodu w wysokości 8,4 mln ton i zdolnościach produkcyjnych 8,8 mln ton[; d]la roku sprzedaży 2006/07 oczekuje się, że całkowita produkcja wyniesie 8,0 mln ton, przy zdolnościach produkcyjnych 8,8 mln ton". Komisja stwierdziła, że niższe poziomy wykorzystania wydawały się odzwierciedlać reakcję zakładów produkcji słodu na niższą rentowność, tj. ich decyzję zmniejszenia produkcji słodu i czasowego zamknięcia zdolności produkcyjnych. Dodała ona, że w przypadku roku sprzedaży 2006/07 częściowym

wytłumaczeniem mogły być również słabe plony jęczmienia do produkcji słodu. Komisja stwierdziła, że dane za lata 2002, 2003 i 2004 pokazywały, że techniczne możliwości były wykorzystywane przynajmniej w 98% całkowitych zdolności produkcyjnych (motywy 70, 71 zaskarżonej decyzji).

107 Należy przede wszystkim zauważyć, że Komisja oparła się na różnych źródłach, które jednogłośnie wskazywały na istnienie na wspólnotowym rynku słodu znacznej nadwyżki produkcyjnej, która wzrosła w 2005 r. w stosunku do okresu lat 2002–2004. Poza tym wskazała ona, że według sprawozdania G. z maja 2006 r. nadwyżka zdolności produkcyjnych w roku 2006/07 osiągnąć miała rekordową wysokość 800 000 ton czyli 9% całkowitych zdolności produkcyjnych. Argument skarżącej, zgodnie z którym wniosek Komisji o istnieniu nadwyżki produkcyjnej opiera się głównie na informacjach uzyskanych od Euromalt, jest zatem zupełnie bezpodstawny.

108 Następnie należy zauważyć, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym we Wspólnocie istniała strukturalna nadwyżka produkcji w stosunku do możliwości zbytu na rynku, jest wyraźnie potwierdzone w sprawozdaniu G. z lipca 2006 r., na które wielokrotnie powołała się skarżąca. Sprawozdanie to wskazuje, co następuje:

„Począwszy od 2004 r., lecz wyraźniej w latach 2005 i 2006, wspólnotowy przemysł cechowała niemożność sprzedaży nadwyżki produkcyjnej w wysokości 1 mln ton […]. Straty producentów słodu były odczuwalne w 2005 r., a w 2006 r. będą one prawdopodobnie jeszcze większe. Jednakże producenci słodu w wielu państwach, jak we Francji, w Niemczech i w Zjednoczonym Królestwie, zaczęli ograniczać produkcję, zamiast sprzedawać słód po całkowicie nieopłacalnych cenach”.

109 W następnej kolejności skarżąca i Królestwo Niderlandów zarzucają Komisji, iż zignorowała ona stwierdzenia ze sprawozdania G. z lipca 2006 r., według których „jeżeli chodzi o równowagę podaży i popytu na słód, powiedzieć można, że nie ma już dużej nadwyżki produkcji” oraz „[c]ała pozostała nadwyżka mieści się w akceptowalnym przedziale”.

110 Należy przypomnieć brzmienie stosownego fragmentu sprawozdania. z lipca 2006 r.:

„Wskutek budowy nowych i zamknięcia [przestarzałych] zakładów wspólnotowe zdolności produkcyjne słodu wynoszą obecnie 8,8 mln ton wobec szacowanego wykorzystania, włączając w to wywóz, 8,2 mln ton, czyli 93,2% zdolności produkcyjnych […]. Jeżeli chodzi o równowagę podaży i popytu na słód, uznać można, że nie ma już dużej nadwyżki zdolności produkcyjnych. Producenci słodu z mniej uprzywilejowanych rynków nauczyli się ograniczać produkcję do wielkości możliwej do sprzedaży, przez co presja cenowa słodu nie będzie wynikać już z nadmiernej podaży".

111 Wynika z tego, że nawet według omawianego sprawozdania, które ukazało się w dniu 13 lipca 2006 r., nadwyżka zdolności produkcyjnych istniejąca na rynku wspólnotowym w chwili jego przygotowania wynosiła 600 000 ton. Liczba ta była wyższa w okresie, na którym Komisja skoncentrowała swoje badanie (2003–2006 r.) i wykazywała ciągłą tendencję wzrostową nadwyżki zdolności produkcyjnych we Wspólnocie, zważywszy, że zgodnie z zaskarżoną decyzją w 2005 r. liczba ta wynosiła zaledwie 400 000 ton (zob. pkt 106 powyżej). Bezpośredni kontekst twierdzenia, zgodnie z którym „[j]eżeli chodzi o równowagę podaży i popytu na słód, uznać można, że nie ma już dużej nadwyżki zdolności produkcyjnych", podważa jego zasadność. Mając bowiem na względzie, po pierwsze, rekordowy poziom nadwyżki zdolności produkcyjnych (600 000 ton) wskazany w pierwszym punkcie sprawozdania, po drugie, twierdzenie, zgodnie z którym część producentów nauczyła się ograniczać produkcję do poziomu odpowiadającego możliwym sprzedażom, i po trzecie, powołanie się na równowagę podaży i popytu, a nie na równowagę zdolności produkcyjnych, należy zauważyć, że zmiana, o jakiej wspomina omawiany fragment, nie polega na zmniejszeniu nadwyżki zdolności produkcyjnych, lecz na obniżeniu nadprodukcji (lub nadmiernej podaży) wspólnotowej.

112 Należy zauważyć, że Komisja stwierdziła zmniejszenie nadprodukcji wspólnotowej, zaznaczając w motywie 72 zaskarżonej decyzji, iż „[w]ydaje się, że w połowie 2006 r. produkcja słodu na obszarze Wspólnoty powróciła do równowagi w stosunku do rzeczywistego popytu, poprzez to, że producenci słodu nauczyli się ograniczać swoją

produkcję do możliwych wolumenów sprzedaży". Przywołuje ona w tym względzie jako źródło sprawozdanie G. z lipca 2006 r. Niemniej chociaż Komisja może uwzględnić sprawozdania i ekspertyzy zewnętrznych rzeczoznawców, nie zwalnia jej to jednak z oceny ich prac, jako że ciąży na niej podlegająca kontroli sądu wspólnotowego wyłączna i główna odpowiedzialność za zapewnienie przestrzegania art. 87 WE oraz wykonanie art. 88 WE (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 września 2004 r. w sprawie T-274/01 Valmont przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3145, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo). Komisja nie mogła jednak powtórzyć, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, twierdzeń zawartych w sprawozdaniu G. z lipca 2006 r., przywołanych powyżej w pkt 109 a dotyczących zmniejszenia nadwyżki zdolności produkcyjnych, ponieważ spadek produkcji wspólnotowej (z 8,4 mln ton w 2005 r. do 8,2 mln ton w 2006 r.), zważywszy na stabilny poziom wspólnotowych zdolności produkcyjnych w latach 2005 i 2006 (8,8 mln ton), skutkuje właśnie zwiększeniem nadwyżki zdolności produkcyjnych.

113 W odniesieniu do spotkań H.M.G. i Komisji w 2006 r. należy zauważyć, że zgodnie z informacjami podanymi w tym zakresie przez skarżącą, H.M.G. zwróciła uwagę Komisji na radykalną zmianę widoczną na rynku i skutkującą dużo większym zrównoważeniem sytuacji podaży i popytu. W tym względzie wystarczy zauważyć, że Komisja stwierdziła tę zmianę w zaskarżonej decyzji, zaznaczając w jej pkt 72, iż „[w]ydaje się że w połowie 2006 r. produkcja słodu na obszarze Wspólnoty powróciła do równowagi w stosunku do rzeczywistego popytu, poprzez to, że producenci słodu nauczyli się ograniczać swoją produkcję do możliwych wolumenów sprzedaży".

114 Jako że wreszcie rozumieć należy, iż argumenty skarżącej zmierzają do zakwestionowania wniosku Komisji dotyczącego istnienia nadwyżki zdolności produkcyjnych na światowym rynku słodu, zauważyć należy, że również ten argument jest bezzasadny. Z jednaj strony skarżąca nie podała żadnego źródła statystycznego, które podważałoby istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych na rynku światowym, a z drugiej strony w sprawozdaniu G. z lipca 2006 r. powołano się na niedawno powstałe znaczne zdolności produkcyjne w państwach trzecich, które wraz z powstaniem nowych wspólnotowych zdolności produkcyjnych miały za konsekwencję to, że przemysł wspólnotowy stanął wobec „niesprzedawalnej nadwyżki zdolności produkcyjnych w wysokości ponad 1 mln ton" w latach 2005 i 2006.

115 Należy zatem uznać, że Komisja słusznie ustaliła istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych na wspólnotowym i światowym rynku słodu w chwili wydania zaskarżonej decyzji oraz że należy oddalić ogół argumentów skarżącej podających w wątpliwość wiarygodność źródeł na poparcie dotyczącego nadwyżki zdolności produkcyjnych wniosku Komisji w zaskarżonej decyzji.

116 Po drugie, skarżąca zarzuca Komisji, iż ta nie uwzględniła ona przewidywalnego w chwili wydania zaskarżonej decyzji powrotu do równowagi między zdolnościami produkcji oraz popytem. Przywołuje ona w tym względzie ww. w pkt 78 wyrok w sprawie AIUFFASS i AKT przeciwko Komisji oraz różne sprawozdania rzeczoznawców załączone przez nią do skargi.

117 Najpierw należy zwrócić uwagę, że wbrew twierdzeniom skarżącej, Komisja dokonała prospektywnej oceny w zaskarżonej decyzji. Oceniła ona zdolności produkcyjne oraz wielkość produkcji słodu nie tylko w 2005 r., lecz również w roku sprzedaży 2006/07, opierając się na sprawozdaniu G. z maja 2006 r. (motywy 70, 71 zaskarżonej decyzji). Zbadała przyszłe tendencje produkcji słodu w skali wspólnotowej i światowej, strukturę i przewidywalne zmiany popytu na słód ze strony browarów, a nawet zwróciła się do Międzynarodowej Rady Zbożowej w kwestii przewidywanych do 2010 r. zmian wielkości handlu słodem (motywy 58, 59, 62–68, 72 zaskarżonej decyzji).

118 Ze względu na okoliczność, że Komisja dokonała prospektywnej oceny zdolności produkcji słodu i rozwoju wspólnotowej wymiany handlowej, należy uznać, że zaskarżona decyzja jest zgodna z zasadą wyrażoną w ww. w pkt 78 wyroku w spawie AIUFFASS i AKT przeciwko Komisji oraz że argumenty skarżącej dotyczące braku prospektywnej oceny są bezpodstawne.

119 W następnej kolejności należy podkreślić, że w chwili wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie dysponowała załączoną do skargi tabelą sprzedaży zamieszczoną w zarysie

sprzedaży sporządzonym przez Deloitte z dnia 6 grudnia 2006 r. ani sprawozdaniem H. M.G. z listopada 2006 r. o stanie przemysłu słodowego. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem aktu wspólnotowego ocenia się na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu oraz że złożone oceny Komisji należy badać jedynie pod kątem tych informacji, którymi dysponowała ona w chwili, gdy je przeprowadzała (wyrok Sądu z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie T-126/99 Graphischer Maschinenbau przeciwko Komisji, Rec. s. II-2427, pkt 33; ww. w pkt 92 wyrok Sądu w sprawie Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke przeciwko Komisji, pkt 54; zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 234/84 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. 2263, pkt 16). W konsekwencji skarżąca nie może dla zakwestionowania zgodności z prawem decyzji powoływać się na okoliczności, których Komisja nie znała podczas postępowania administracyjnego.

120 Następnie, w odniesieniu do argumentów skarżącej dotyczących nieuwzględnienia sprawozdania RM International, należy od razu zauważyć, że w sprawozdaniu tym nie dokonano pełnej popartej konkretnymi danymi oceny istniejących tendencji i ewolucji rynku słodu w przyszłości. Komisja zresztą i tak odnosi się do sprawozdania RM International w motywach 27 i 59 zaskarżonej decyzji. Ponadto zauważyć należy, że w sprawozdaniu RM International nie wspomina się, jakoby rynek miał bardzo szybko osiągnąć stan, w którym popyt przewyższy podaż z powodu pozytywnych perspektyw wzrostu produkcji piwa i popytu na słód, jak twierdzi to skarżąca. Wręcz przeciwnie, według tego sprawozdania „biorąc pod uwagę okoliczność, że w poprzednich latach wzrost światowej produkcji piwa zwolnił, zaobserwować można wolniejsze pochłanianie nowej produkcji słodu przez popyt".

121 Argument skarżącej w tym względzie należy więc również oddalić.

122 Mając na względzie ogół powyższych uwag, należy przyjąć, że badając nadwyżkę zdolności produkcyjnych Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie.

— W przedmiocie braku normalnych możliwości zbytu.

123 Skarżąca podnosi jednak, że Komisja zignorowała czynniki wpływające na odsetek wykorzystania zdolności produkcyjnych, takie jak prace w zakładach oraz niedobór jęczmienia do produkcji słodu, przez co błędnie oceniła ona, że istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych przypisywać można było brakowi normalnych możliwości zbytu. Ponadto skarżąca uważa, iż może ona z łatwością znaleźć normalne możliwości zbytu dla swych produktów, ze względu na lepszą jakość słodu HTST oraz na okoliczność, iż rodzaj omawianej inwestycji pozwala jej zaopatrywać nabywców pozawspólnotowych.

124 Jeżeli chodzi o pierwszy argument skarżącej należy zauważyć, że stwierdzonej przez Komisję w latach 2005 i 2006 wzrastającej nadwyżki zdolności produkcyjnych nie da się wytłumaczyć twierdzeniem H.M.G., iż „niemalże żaden zakład nie produkuje przez cały rok, ponieważ regularnie odbywają się prace remontowe i ulepszające". W tym względzie należy zauważyć, że nadwyżka zdolności produkcyjnych w 2003 r. wynosiła zaledwie 37 000 ton, co wyklucza, aby regularne prace remontowe i ulepszające były przyczyną wspólnotowej nadwyżki zdolności produkcyjnych w wysokości 400 000–600 000 ton w latach 2005 i 2006 bądź nadwyżki zdolności produkcyjnych w wysokości 800 000 ton w roku sprzedaży 2006/07 przewidywanej w sprawozdaniu G. z maja 2006 r.

125 W odniesieniu do wskazanego niedoboru jęczmienia do produkcji słodu zauważyć należy, że Komisja uwzględnia ten czynnik w motywie 71 zaskarżonej decyzji, stwierdzając, że „w roku sprzedaży 2006/07 częściowym wytłumaczeniem [spadku odsetka wykorzystania] mogą być również słabe plony jęczmienia do produkcji słodu". Skarżąca nie przedstawia jednak żadnego źródła ani konkretnych danych uwiarygodniających hipotezę, iż niedobór jęczmienia do produkcji słodu jest czynnikiem decydującym, który wywołał znaczący spadek odsetka wykorzystania.

126 Ponadto podkreślić należy, że skarżąca nie kwestionuje zawartego w zaskarżonej decyzji stwierdzenia Komisji, popartego sprawozdaniem G. z lipca 2006 r., iż z powodu silnej konkurencji cena słodu spadła do poziomu, na którym produkcja przestała być

rentowna, oraz że te okoliczności rynkowe spowodowały zamkniecie niektórych jednostek produkcyjnych oraz ograniczenie produkcji innych. Ponadto słabe plony jęczmienia do produkcji słodu w danym roku nie mogą stanowić wytłumaczenia dla ostatecznego zamknięcia zakładów we Wspólnocie.

127 Podobnie sprawozdanie G. z lipca 2006 r., na które wielokrotnie powołuje się skarżąca, tłumaczy pojawienie się nadwyżki zdolności produkcyjnych we Wspólnocie, po pierwsze, oczekiwaniami producentów wspólnotowych dotyczącymi szybkiego wzrostu popytu pozawspólnotowego, które to skłoniły ich do zwiększania zdolności produkcyjnych, a po drugie, dalszymi zmianami sytuacji rynkowej, których skutkiem było wytworzenie poprzez nowe zdolności produkcyjne nadwyżki w stosunku do popytu na rynku światowym. W tym względzie wspomniane sprawozdanie wskazuje:

„Stosunek sprzedaży krajowej do wywozu wynosił 70/30 na korzyść sprzedaży krajowej, jednakże rynki krajowe były w najlepszym wypadku w zastoju, podczas gdy rynki wywozowe wydawały się nienasycone. Niemalże cała rozbudowa lub plany rozbudowy zakładów dotyczyły obszarów dogodnego wywozu, Rouen, Anvers, Rulsbroek, Eemshaven et Halmstad. Kiedy rozpoczęto budowę nowych jednostek produkcyjnych i osiągnięta została rekordowa wielkość wywozu, nastroje rynkowe uległy już zmianie. Krajowa sprzedaż piwa miała rozczarowująco niski poziom, japoński przemysł piwowarski produkował i sprzedawał piwo o niskiej zawartości słodu, a następnie piwo bez słodu, brazylijscy producenci piwa nabywali rosnące ilości słodu w sąsiedniej i będącej członkiem Mercosuru Argentynie. Najważniejsza zmiana zaszła jednak w Rosji, gdzie międzynarodowe i rosyjskie spółki stworzyły przemysł słodowy o zdolnościach produkcyjnych prawie 1,5 mln ton, co sprawiło, że wszelki przywóz stał się zbędny, z wyjątkiem małych ilość z państw w bezpośrednim sąsiedztwie”.

128 „Podobnie sprawozdanie Frontier Economics przypisuje spadek odsetka wykorzystania wspólnotowych zdolności produkcyjnych skurczeniu się pozawspólnotowych możliwości zbytu, wskazując, że główną przyczyną tego spadku wywozu był zmniejszający się rosyjski popyt na słód […]. Chociaż nie są jeszcze dostępne szacunki produkcji wspólnotowej za okres 2004–2005, oczekuje się, iż owa zniżkowa tendencja wywozu mogła doprowadzić do silnego ograniczenia poziomu zdolności produkcyjnych w Europie”.

129 Należy więc zauważyć, że dokumenty zawarte w aktach sprawy potwierdzają istnienie stwierdzonego przez Komisję związku przyczynowego między nadwyżką zdolności produkcyjnych a brakiem normalnych możliwości zbytu na rynku słodu, z uwagi na co należy oddalić argumenty skarżącej dotyczące błędu w ocenie w tym względzie.

130 Wysuwając drugi argument, skarżąca twierdzi, że może z łatwością znaleźć normalne możliwości zbytu na jej produkty, ze względu w szczególności na lepszą jakość słodu HTST oraz na okoliczność, że rodzaj inwestycji — w szczególności położenie geograficzne zakładu produkcji słodu w Eemshaven w pobliżu jednocześnie obszarów uprawy jęczmienia do produkcji słodu oraz portu dalekomorskiego — pozwala na zaopatrywanie nabywców pozawspólnotowych.

131 W tym zakresie należy zauważyć od razu, że skarżąca twierdząc, iż pkt 4.2.5 wytycznych, zgodnie z którym należy przedstawić wystarczające dowody na to, że „dla danych produktów możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku", dotyczy zasadniczo dowodu istnienia normalnych możliwości zbytu dla produktów beneficjenta pomocy, opiera się na błędnej interpretacji wytycznych.

132 Zgodnie z orzecznictwem wytycznych nie można interpretować mając na względzie jedynie ich brzmienie. Interpretować je należy w świetle art. 87 WE i celu tego przepisu, którym jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance przeciwko Komisji, Zb.Orz., s. II-4177, pkt 89).

133 Podobnie Komisja jest związana wytycznymi i komunikatami, które wydaje w zakresie kontroli pomocy państwa, o ile teksty te nie stanowią odstępstwa od właściwego stosowania norm traktatu; ich wykładni nie można dokonywać w sposób, który zawęża zakres stosowania art. 87 WE i 88 WE lub który jest sprzeczny z celami tych postanowień (zob. wyrok Trybunału z dnia 11 września 2008 r. w sprawach połączonych C-75/05 P i C-80/05 Niemcy i in. przeciwko Kronofrance, Zb.Orz., s. I-6619, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo)

134 Należy również zauważyć, że odstępstwa od ustanowionej w art. 87 ust. 1 WE ogólnej zasady niezgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem winny być interpretowane w sposób ścisły (wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie T-348/04 SIDE przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-625, pkt 62; zob. w odniesieniu do traktatu EWWiS wyrok Trybunału z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawach połączonych od C-280/99 P do C-282/99 P Moccia Irme i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-4717, pkt 40; wyrok Sądu z dnia 25 września 1997 r. w sprawie T-150/95 UK Steel Association przeciwko Komisji, Rec. s. II-1433, pkt 114).

135 Pomoc inwestycyjna z samej swej natury umacnia pozycję konkurencyjną beneficjenta w stosunku do pozycji jego konkurentów, ponieważ przyznana kwota zmniejsza koszty, jakie musi on ponieść, uprzywilejowując go w stosunku do innych producentów w sektorze, którzy dokonali lub mają zamiar dokonać podobnej inwestycji na własny koszt (zob. podobnie ww. w pkt 47 wyrok Trybunału w sprawie Philippe Morris Holland przeciwko Komisji, pkt 11; wyrok Trybunału z dnia 24 lutego 1987 r. w sprawie 310/85 Deufil przeciwko Komisji, Rec. s. 901, pkt 8). Większa konkurencyjność beneficjenta wynika z pomocy, sama zaś pomoc skutkuje umożliwieniem beneficjentowi znalezienia zbytu dla jego produktów łatwiejszego w porównaniu z produktami, które nie były subwencjonowane. Im bowiem większa jest subwencja, tym łatwiej znaleźć można zbyt dla produktów beneficjenta.

136 Wynika z tego, że jeżeli badanie w rozumieniu pkt 4.2.5 wytycznych przeprowadzone zostałoby zasadniczo z założeniem istnienia możliwości zbytu dla subwencjonowanej produkcji beneficjenta omawianej pomocy, a nie z uwzględnieniem ogólnej sytuacji na rynku, na którym beneficjent konkuruje z innymi producentami o te same możliwości zbytu, umożliwiłoby ono zatwierdzenie pomocy, która zakłócając konkurencję, zapewnia możliwości zbytu produktom beneficjenta nawet na rynku cechującym się nadprodukcją lub nadwyżką zdolności produkcyjnych, na którym konkurenci nieotrzymujący subwencji napotykają trudności z wprowadzaniem do obrotu swych produktów. Taka interpretacja wytycznych byłaby więc sprzeczna z art. 87 WE.

137 Wynika z tego, że argumenty skarżącej mające na celu dowiedzenie, że z powodu lepszej jakości słodu HTST, położenia geograficznego zakładu w Eemshaven oraz jej zdolności dostarczania hurtowych ilości słodu, z łatwością znajdzie ona normalne możliwości zbytu na rynku, należy oddalić jako nieistotne dla sprawy.

138 W świetle powyższego należy uznać, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, przypisując istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych na wspólnotowym i światowym rynku słodu brakowi normalnych możliwości zbytu produkcji.

139 Inne argumenty, jakie skarżąca wysuwa w tym kontekście, nie mogą podważyć tego wniosku.

140 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że prawie cała jej produkcja ukierunkowana będzie na wywóz poza Wspólnotę, przez co nie będzie ona konkurować o te same możliwości zbytu z innymi producentami wspólnotowymi.

141 Nie można zgodzić się z tą tezą. Przede wszystkim skarżąca nie kwestionuje, że rynek słodu ma światowy zakres geograficzny. Ponadto, jak ustalono to w pkt 44 powyżej, nie istnieje oddzielny rynek produktowy „słodu premium" ani słodu HTST. Konkurując zatem z innym producentami wspólnotowymi na tym samym rynku produktowym i geograficznym, skarżąca konkuruje z nimi o te same możliwości zbytu. Następnie zamówione przez skarżącą sprawozdanie Frontier Economics wskazuje, iż „można oczekiwać, że słód HTST […] produkowany w Eemshaven zastąpi […] przynajmniej częściowo sprzedaż […] innych producentów standardowego słodu, włączając tych dysponujących nadwyżkami zdolności produkcyjnych". Twierdzenie to wyraźnie wskazuje, że skarżąca zamierza pozyskać część istniejących możliwości zbytu, należących do innych producentów wspólnotowych.

142 Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż rynki pozawspólnotowe nie będą mogły w najbliższych latach wchłonąć wspólnotowej nadwyżki zdolności produkcyjnych oraz że liczba przyznanych zezwoleń na wywóz nie stanowi wiarygodnego źródła pozwalającego śledzić ewolucję wywozu.

143 Należy w tym zakresie zauważyć ze sprawozdanie G. z lipca 2006 r. oraz sprawozdanie Frontier Economics wyraźnie wskazują (zob. pkt 127, 128 powyżej), że wolumeny sprzedaży słodu wspólnotowego w państwach trzecich radykalnie zmniejszyły się pod koniec okresu rozważanego przez Komisję (w 2005 r. i 2006 r.) oraz że sprawozdania te pozwalają uznać, że owo kurczenie się, wespół z tworzeniem nowych wspólnotowych zdolności produkcyjnych, było głównym czynnikiem, który wywołał nadwyżkę wspólnotowych zdolności produkcyjnych. Ponadto skarżąca nie podała żadnego dostępnego Komisji w chwili wydania zaskarżonej decyzji źródła, które wskazywałoby na szybki i przewidywalny wzrost pozawspólnotowych możliwości zbytu. Z tego względu Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie stwierdzając, że rynki pozawspólnotowe nie będą mogły w przewidywalnej przyszłości wchłonąć wspólnotowej nadwyżki zdolności produkcyjnych.

144 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że z powodu niedawnego i przewidywalnego zamknięcia przestarzałych lub położonych w mniej dogodnych obszarach geograficznych zakładów nadwyżka zdolności produkcyjnych zniknie, z uwagi na co istniały będą normalne możliwości zbytu produkcji wspólnotowej.

145 W tym względzie wystarczy zauważyć, że zdaniem Komisji w zaskarżonej decyzji oraz według sprawozdania G. z lipca 2006 r. główną przyczyną zamknięcia na stałe licznych zakładów we Wspólnocie w 2005 r. i 2006 r. była nadwyżka zdolności produkcyjnych, która spowodowała taki spadek ceny słodu, że produkcja w niektórych zakładach stała się nierentowna. W tej sytuacji okoliczność, iż liczne zakłady zmuszone były zaprzestać produkcji potwierdza jedynie wniosek Komisji dotyczący braku normalnych możliwości zbytu. Podobnie twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym inne przypadki zamknięcia na stałe były przewidywalne z powodu intensywnej konkurencji, oznacza w istocie, że liczni producenci wspólnotowi nie mogli sprzedać swoich produktów w sposób rentowny, co w rzeczywistości wchodzi w zakres pojęcia braku normalnych możliwości zbytu na rynku.

146 W świetle całokształtu powyższych rozważań należy uznać, że Komisja prawidłowo zastosowała wytyczne i nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, badając nadwyżkę zdolności produkcyjnych. Części pierwsza i trzecia zarzutu drugiego muszą zatem zostać oddalone.

W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, opartej na braku uwzględnienia zdarzeń, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją o przyznaniu subwencji a wydaniem zaskarżonej decyzji

Argumenty stron

147 Skarżąca zarzuca Komisji, iż ta oparła się wyłącznie na jej biznesplanie sporządzonym w 2003 r., który był jedynie planem przyszłych działań, nie oceniając tego, co w rzeczywistości zaszło pomiędzy chwilą jego sporządzenia a wydaniem zaskarżonej decyzji. Powołując się na orzecznictwo, skarżąca utrzymuje, że Komisja powinna uwzględnić rzeczywiste zmiany w ramach omawianego sektora, które zaszły pomiędzy chwila przyznania domniemanej pomocy oraz wydaniem zaskarżonej decyzji. Skarżąca uważa, że nie tylko państwa członkowskie lub inne strony postępowania muszą dostarczać informacji Komisji, lecz że powinna ona uwzględniać informacje powszechnie dostępne.

148 Jeżeli chodzi o dzień, w którym zakład stał się w pełni gotowy do produkcji, skarżąca zarzuca Komisji, iż uznała ona, że chodziło o kwiecień 2005 r. Podnosi ona okoliczność, że Komisja oparła ten wniosek na znalezionych w Internecie informacjach pochodzących z obcego skarżącej źródła, bez zweryfikowania ich u niej ani w rządzie niderlandzkim, chociaż inne informacje pochodzące z Internetu dostępne Komisji przeczyły bezpośrednio okolicznościom przez nią przedstawionym. Skarżąca uważa, że przywołane również przez Komisję coroczne sprawozdanie Bavarii z 2005 r. wskazuje, że zakład produkcji słodu w Eemshaven rozpoczął działalność, z minimalną zdolnością produkcyjną, dopiero w grudniu 2005 r., podczas gdy oficjalnie otwarty został w czerwcu 2006 r.

149 Królestwo Niderlandów nie wysunęło argumentów w tym względzie.

150 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

151 Na wstępie należy przypomnieć, że celem uzyskania zatwierdzenia nowej pomocy na zasadzie odstępstwa od zasad traktatowych na państwie członkowskim, którego pomoc dotyczy — zgodnie z jego obowiązkiem współpracy z Komisją wynikającym z art. 10 WE — ciąży obowiązek przedstawienia wszystkich dowodów, które mogłyby tej instytucji pozwolić na ustalenie, że spełnione zostały wszystkie warunki niezbędne do zastosowania odstępstwa, o które się to państwo zwraca (zob. wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-171/02 Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2123, pkt 129; ww. w pkt 92 wyrok w sprawie Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke przeciwko Komisji, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

152 Nie można zarzucać Komisji nieuwzględnienia ewentualnych informacji, które mogły zostać jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego, lecz nie zostały przedstawione, ponieważ na Komisji nie spoczywa obowiązek badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń okoliczności, które mogły zostać jej przedstawione (wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 60; ww. w pkt 54 wyrok w sprawie Ter Lembeek przeciwko Komisji, pkt 83).

153 Skarżąca nie może zatem skutecznie zarzucać Komisji, iż nie uwzględniła ona informacji które były rzekomo powszechnie dostępne, lecz które nie zostały jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego.

154 Ponadto argument skarżącej dotyczący rzekomo błędnego wskazania w zaskarżonej decyzji dnia rozpoczęcia działalności zakładu w Eemshaven nie może mieć żadnego wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Zaskarżona decyzja zakładała bowiem istnienie nadwyżki zdolności produkcyjnych oraz brak normalnych możli-

wości zbytu na wspólnotowym i światowym rynku słodu, która to sytuacja istniała w 2005 r. i w 2006 r. i zmiany, której nie można było wywnioskować z dokumentów dostępnych Komisji w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Otwarcie zakładu w Eemshaven, zgodnie ze wszystkimi źródłami wspomnianymi w zaskarżonej decyzji oraz przez skarżącą, nastąpić miało w owym cechującym się nadwyżką zdolności produkcyjnych i brakiem normalnych możliwości zbytu okresie.

155 Część czwartą zarzutu drugiego należy więc oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, opartej na braku odpowiedniego wyważenia korzystnych skutków pomocy oraz jej wpływu na warunki wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej

Argumenty stron

156 Skarżąca zarzuca zasadniczo Komisji, iż w zaskarżonej decyzji nie wyważyła ona, po pierwsze, korzystnych skutków subwencji, a po drugie, jej wpływu na warunki wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej, co stanowi błędną interpretację i błędne zastosowanie art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Twierdzi ona, że omawiana inwestycja ma bardzo korzystny wpływ na realizację celów wspólnej polityki rolnej, a w szczególności na politykę rozwoju obszarów wiejskich oraz na działania Wspólnoty w zakresie rozwoju regionalnego i spójności.

157 Skarżąca uważa, że Komisja nie może skutecznie twierdzić, że w następstwie przyjęcia wytycznych zrezygnowała z uprawnień dyskrecjonalnych i z uwagi na to nie może dokonać swobodnego wyważenia, które uwzględniałoby korzystne skutki pomocy. Skarżąca uważa, iż okoliczność, że wytyczne opierają się na art. 87 ust. 3 WE niechybnie

oznacza, iż Komisja nie może nieodpowiednio ograniczać swych uprawnień dyskrecjonalnych lub z nich rezygnować. Wnioskuje ona z tego, iż pkt 4.2.5 wytycznych musi być interpretowany w świetle kryterium przewidzianego w traktacie, a mianowicie kwestii, czy pomoc wpływa na warunki wymiany handlowej w stopniu sprzecznym ze wspólnym interesem. Zwraca ona uwagę, że Komisja nie oceniła, czy wpływ ten, w świetle korzyści, jakie wywołałaby planowana subwencja, jest w rzeczywistości sprzeczny ze wspólnym interesem w rozumieniu art. 87 ust. 3 WE.

158 Skarżąca uważa, że wytyczne jako takie pozostawiają Komisji margines konieczny dla zapewnienia prawidłowego wyważenia korzyści i domniemywanego wpływu subwencji na konkurencję. Powołując się na opinię rzecznika generalnego S. Albera w sprawie C-204/97 Portugalia przeciwko Komisji (wyrok Trybunału z dnia 3 maja 2001 r.), Rec. s. I-3175, I-3177, pkt 46, twierdzi ona, że w przeciwnym wypadku wytyczne nie odpowiadałyby zawartemu w art. 87 ust. 3 WE wymogowi prawidłowego wyważenia pozytywnego oraz rzekomo negatywnego wpływu pomocy. Skarżąca w każdym razie twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała kryteria, którymi sama się związała w wytycznych.

159 Skarżąca podnosi, że subwencja miała na celu z jednej strony wyrównać jej wyższe koszty ulokowania zakładu produkcji słodu w Eemshaven aniżeli koszty które poniosłaby gdyby ulokowała zakład w innym regionie Niderlandów, a z drugiej zachęcić ją do ulokowania zakładu w regionie, który powinien rozwijać się gospodarczo. Podnosi ona, że wszelka przewaga pod względem konkurencyjności, jaką zyskała dzięki subwencji, zredukowana byłaby przez wyższe koszty, jakie musiała ponieść, oraz że w rzeczywistości duża część subwencji była konieczna, aby mogła ona znaleźć się poziomie równym jej konkurentom. Uważa ona, że dokonując omawianej inwestycji brała czynny udział w rozwoju regionu uprawy jęczmienia do produkcji słodu na północy Niderlandów, otwierając nowe znaczące perspektywy rolnikom z tego regionu i przyczyniając się do modernizacji zdolności produkcji słodu przez zastąpienie niewydajnych jednostek położonych w głębi lądu nowoczesnymi jednostkami nastawionymi na państwa trzecie spoza Wspólnoty.

160 Podnosi ona, że subwencja wprowadza nową, ukierunkowaną na przyszłość technologię prowadzącą do ulepszenia standardów zdrowotnych i środowiskowych oraz do pozyskania słodu lepszej jakości i w konsekwencji piwa lepszej jakości. Inwestycja ta ma przez to raczej pozytywny aniżeli negatywny wpływ na konkurencyjność Wspólnoty na rynkach wywozowych oraz na istniejące i przewidywane zdolności produkcyjne w ramach wspólnotowego rynku słodu.

161 Skarżąca powołuje się na pkt 1.6 wytycznych, który przewiduje spójność kontroli pomocy państwa przyjętej przez państwa członkowskie i środków wspólnotowych przyjętych tytułem polityki rozwoju obszarów wiejskich. Artykuł 25 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160 s. 80) stanowi, że pomoc dla inwestycji mającej na celu przetwarzanie produktów rolnych przyczynia się do realizacji celów wspólnotowej polityki rozwoju obszarów wiejskich.

162 Królestwo Niderlandów uważa, że Komisja nie dostrzega, iż omawiany projekt doskonale wpisuje się ogólne cele jej polityki rozwoju obszarów wiejskich. Dodaje ono ponadto, że projekt przewiduje odtworzenie sektora rolnego na północy Niderlandów, a w szczególności zastąpienie uprawy buraków innymi uprawami. Królestwo Niderlandów sądzi, że Komisja musi nie tylko oceniać subwencję w świetle pkt 4.2.5 wytycznych, lecz również zbadać, „czy pomoc nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem". Powołując się na ww. w pkt 63 wyrok w sprawie Alzetta i in. przeciwko Komisji, podnosi on, że przy badaniu w świetle art. 87 ust. 3 lit. c) WE zadaniem Komisji jest wyważenie między korzystnymi skutkami pomocy i skutkami negatywnymi, jakie może ona pociągać za sobą dla warunków wymiany handlowej i utrzymania stanu niezakłóconej konkurencji. Wnioskuje on z tego, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić art. 87 ust.3 lit. c) WE, nawet jeżeli ograniczyła ona swe uprawnienia dyskrecjonalne przyjmując wytyczne w dziedzinie pomocy w sektorze rolnym.

163 Królestwo Niderlandów podnosi, że Komisja musi respektować spójność art. 87 WE i 88 WE z innymi postanowieniami traktatu (wyrok Trybunału z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-110/03 Belgia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2801, pkt 64).

Jednym z tych „innych postanowień traktatu" jest art. 158 WE, stanowiący, że Wspólnota zmierza do zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów lub wysp najmniej uprzywilejowanych, w tym obszarów wiejskich. Do Komisji należy więc czuwanie nad wymaganą spójnością między polityką pomocy a działaniami Wspólnoty zmierzającymi do zmniejszania dysproporcji pomiędzy regionami.

164 Królestwo Niderlandów twierdzi, że przyznanie pomocy na budowę tak innowacyjnego zakładu wpisuje się w cele określone przez Radę Europejską, która odbyła się w Lizbonie, zmierzające do uczynienia z Unii Europejskiej najbardziej konkurencyjnej i dynamicznej gospodarki świata do 2010 r. Zarzuca ono Komisji, iż nie poruszyła tej zasadniczej kwestii w zaskarżonej decyzji.

165 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej i Królestwa Niderlandów.

Ocena Sądu

166 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zaskarżoną decyzję wydano w zastosowaniu zarówno przepisów art. 87 ust. 1 i 3 WE, jak też wytycznych, w szczególności ich sekcji 4.2, której celem jest sprecyzowanie tych przepisów w dziedzinie „pomocy dla inwestycji mających związek z przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych".

167 Jeżeli Komisja przyjęła wytyczne, to jest ona nimi związana (ww. w pkt 135 wyrok w sprawie Deufil przeciwko Komisji pkt 22; ww. w pkt 151 wyrok w sprawie Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji, pkt 95). Do sądu wspólnotowego należy więc ustalenie, czy Komisja przestrzega ustanowionych przez siebie samą zasad (wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-35/99 Keller i Keller Meccanica przeciwko Komisji, Rec. s. II-261, pkt 77; ww. w pkt 151 wyrok w sprawie Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji, pkt 96).

168 Po pierwsze, należy przypomnieć, iż skarżąca w swym stanowisku wobec uwag interwenienta oświadczyła wyraźnie, że nie kwestionuje mocy wiążącej wytycznych ani ich zgodności z przepisami traktatu WE

169 Zgodnie z pkt 3.7 wytycznych „z uwagi na konieczność uwzględnienia szczególnych warunków produkcji rolnej podczas badania pomocy przeznaczonej na wspieranie regionów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania, wytyczne Komisji w sprawie pomocy państwa dla regionów nie mają zastosowania do sektora rolnego[; w]zględy polityki regionalnej włączone zostały do niniejszych wytycznych, w zakresie w jakim mają znaczenie dla sektora rolnego". Wynika z tego, że pozytywne aspekty omawianej pomocy mogą być rozważane jedynie w kontekście stosowania kryteriów zawartych w wytycznych.

170 Należy jednak przypomnieć, że pkt 4.2.5 wytycznych stanowi, że „nie można być przyznać pomocy […], gdy nie jest możliwe przedstawienie wystarczających dowodów na to, że dla danych produktów możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku".

171 Stwierdziwszy zatem, że omawiana pomoc wchodziła w zakres zastosowania wytycznych, Komisja zobowiązana była przede wszystkim zbadać, czy przedstawiono wystarczające dowody na to, że dla danych produktów możliwe było znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku.

172 Zważywszy, że w niniejszej sprawie owa wstępna przesłanka nie została spełniona, Komisja nie mogła zatwierdzić spornej pomocy przez wzgląd na jej cele i ewentualne korzystne skutki, nie naruszając swoich własnych wytycznych, a więc i zasad wypracowanych w orzecznictwie przywołanym w pkt 167 powyżej, przez co badanie tych celów i korzystnych skutków było zbędne.

173 Po drugie, skarżąca nie może podnosić, że niestosowanie wytycznych i bezpośrednie stosowanie art. 87 ust. 3 lit. c) WE doprowadziłyby do uwzględnienia celów i korzystnych skutków spornej pomocy.

174 Zgodnie bowiem z ww. w pkt 167 wyrokiem w sprawie Deufil przeciwko Komisji, pkt 18 — art. 87 ust. 3 WE przyznaje Komisji uprawnienia dyskrecjonalne, których wykonywanie pociąga za sobą oceny ekonomiczne i społeczne, które muszą być dokonywane w kontekście wspólnotowym. Trybunał orzekł w tym wyroku, że Komisja oceniając, iż przyznanie pomocy inwestycyjnej, która zwiększała zdolności produkcyjne w sektorze cechującym się istnieniem znacznych nadwyżek, było sprzeczne ze wspólnym interesem, oraz że pomoc taka nie mogła wspierać rozwoju gospodarczego danego regionu, nie przekroczyła granic uprawnień dyskrecjonalnych.

175 Trybunał nie wyraził ponadto wątpliwości dotyczących leżących u podstaw decyzji Komisji względów gospodarczych, wymienionych w ww. w pkt 167 wyroku w sprawie Deufil przeciwko Komisji, pkt 16, zgodnie z którym „biorąc pod uwagę nadwyżkę zdolności produkcyjnych […], wszelkie sztuczne zmniejszenie kosztów inwestycji producenta tych produktów osłabiałoby sytuację konkurencyjną innych producentów i miałoby za skutek, jeżeli prowadzi ona do zwiększenia zdolności produkcyjnych, zmniejszenie odsetka wykorzystania tych zdolności produkcyjnych i obniżenie cen[; o]mawiana pomoc niezaprzeczalnie wpływałaby na wymianę handlową w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem w rozumieniu [art. 87, ust. 3, lit. c) WE]”.

176 Należy zauważyć, że kryterium wymienione w pkt 4.2.5 wytycznych, zgodnie z którym nie można przyznać pomocy, gdy nie jest możliwe przedstawienie wystarczających dowodów na to, że dla danych produktów możliwe jest znalezienie normalnych możliwości zbytu na rynku, odzwierciedla przesłankę wynikającą z art. 87 ust. 3 lit. c) WE, według której pomoc zmieniająca warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem nie może być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem.

177 W świetle powyższego należy uznać, że Komisja nie naruszyła art. 87 ust. 3 lit. c) WE, opierając zaskarżoną decyzję na istnieniu wspólnotowej nadwyżki zdolności produkcyjnych oraz na braku przedstawienia dowodów na istnienie normalnych możliwości zbytu, nie zbadawszy celów i korzystnych skutków pomocy dla danego regionu.

178 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, iż sporna pomoc wyrównała jedynie niekorzystne — w porównaniu do preferowanego przez nią w sytuacji braku pomocy obszaru Terneuzen (Niderlandy) — warunki gospodarcze obszaru Eemshaven.

179 Należy w tym względzie zauważyć, że przedsiębiorstwa będące beneficjentami mogą zasadniczo mieć uzasadnione oczekiwania co do prawidłowości pomocy jedynie wtedy, gdy została ona zatwierdzona przez Komisję w postępowaniu przewidzianym w art. 88 WE (zob. wyroki Trybunału: z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawach połączonych C-183/02 P i C-187/02 P Demesa i Territorio Histórico de Álava przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10609, pkt 44, 45 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-148/04 Unicredito Italiano, Zb.Orz. s. I-11137, pkt 104). Wobec braku takich uzasadnionych oczekiwań z punktu widzenia wspólnotowej kontroli pomocy państwa każda decyzja handlowa opierająca się na perspektywie otrzymania niezatwierdzonej przez Komisję pomocy objęta jest ryzykiem łączącym się z działalnością gospodarczą przedsiębiorstwa ubiegającego się o pomoc, przez co ewentualna strata odniesiona z powodu takiej decyzji nie może być uwzględniona w badaniu dokonywanym przez Komisję.

180 W świetle powyższych rozważań należy oddalić również część drugą zarzutu drugiego, a zatem cały zarzut drugi.

W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w zakresie stosowania art. 87 ust. 3 WE

181 Skarżąca, wspierana przez Królestwo Niderlandów, uważa, że skoro obliczenia, jakich dokonano w celu uzyskania danych o nadwyżce zdolności produkcyjnych na rynku słodu wspomnianych w zaskarżonej decyzji nie są szczegółowo określone, niemożliwa jest weryfikacja, czy nadwyżka zdolności produkcyjnych na wspólnotowym rynku słodu rzeczywiście istniała oraz w jakim zakresie omawiana inwestycja miała wpływ na tę sytuację. Skarżąca wnioskuje z tego, że zaskarżona decyzja dotknięta jest wadą braku odpowiedniego uzasadnienia, co stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia przez Komisję przewidzianego w art. 253 WE.

182 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

183 W tym względzie należy podnieść, że jak wynika to z pkt 106 powyżej, wbrew twierdzeniom skarżącej Komisja sprecyzowała źródła danych dotyczących nadwyżki zdolności produkcyjnych istniejącej na rynku wspólnotowym w badanym okresie.

184 Należy zatem oddalić jako bezzasadną również część drugą zarzutu czwartego.

3. *W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasad dobrej administracji*

Argumenty stron

185 Skarżąca zarzuca Komisji, iż ta nie zbadała należycie wszystkich aspektów dotyczących przyznania subwencji w tym zmian i zdarzeń, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją o przyznaniu subwencji a wydaniem zaskarżonej decyzji. Powołując się na orzecznictwo twierdzi ona, że nie tylko państwa członkowskie lub inni uczestnicy postępowania muszą dostarczać informacji, lecz również Komisja powinna badać informacje powszechnie dostępne.

186 Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja opiera się głównie na danych dotyczących zdolności produkcyjnych dostarczonych przez Euromalt, będącą grupą interesu reprezentującą jej konkurentów, którzy mają interes handlowy w przeciwstawieniu się modernizowaniu zdolności produkcyjnych jej zakładów. Przyznaje ona, że pewna liczba krajowych zrzeszeń producentów słodu poparła wnioski Euromalt, lecz twierdzi, że zrzeszenia te nie określiły, w jaki sposób obliczono dane dotyczące zdolności produkcyjnych lub powoływały się na dane wskazane w piśmie Euromalt z dnia 3 sierpnia 2005 r. Skarżąca zarzuca Komisji nieuwzględnienie sprawozdań dotyczących rynku słodu sporządzonych przez RM International, H.M.G. i Rabobank, które potwierdzały, że wspólnotowy sektor słodu był przedmiotem szybkich zmian strukturalnych oraz że podaż i popyt na słód we wspólnocie miały być zrównoważone do 2006 r.

187 Uważa ona, że argumenty dotyczące korzystnych skutków subwencji, która wspiera cele wspólnej polityki rolnej Wspólnoty, a w szczególności politykę rozwoju obszarów wiejskich, oraz działań Wspólnoty dotyczących rozwoju regionalnego i spójności nie były przedmiotem odpowiedniego dochodzenia.

188 Na poparcie argumentacji dotyczącej braku odpowiedniego dochodzenia skarżąca podnosi tytułem przykładu, że określenie przez Komisję daty, od której zakład w Eemshaven stał się gotowy do produkcji, opierało się na informacjach pochodzących z Internetu i obcych jej źródeł, bez weryfikacji tego stwierdzenia u niej lub w rządzie niderlandzkim.

189 Skarżąca wywodzi z tego, że Komisja naruszyła obowiązek skrupulatnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych aspektów niniejszej sprawy oraz że powinna była ona przeprowadzić bardziej staranne i wnikliwe dochodzenie.

190 Królestwo Niderlandów nie wysunęło argumentów w tym względzie.

191 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

192 W niniejszym zarzucie skarżąca podnosi zasadniczo, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, jako że powinna była skrupulatnie i bezstronnie zbadać wszystkie istotne aspekty sprawy.

193 W odniesieniu do kwestii ciężaru dowodu należy przypomnieć tytułem wstępu, że na danym państwie członkowskim ciąży obowiązek przedstawienia wszystkich dowodów, które mogłyby Komisji pozwolić na ustalenie, iż spełnione zostały wszystkie warunki

niezbędne do zastosowania odstępstwa, oraz że Komisja nie jest zobowiązana do badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń okoliczności, jakie mogły zostać jej przedstawione (zob. pkt 152 powyżej).

194 Wynika z tego, że jak orzeczono to już powyżej w pkt 153, argument skarżącej, iż Komisja powinna była uwzględnić informacje powszechnie dostępne, nie może być przyjęty. Ponadto skarżąca nie wskazała nawet tych powszechnie dostępnych dowodów, które Komisja powinna była uwzględnić.

195 Jeżeli chodzi o zasady dobrej administracji w dziedzinie pomocy państwa, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przestrzeganie tych zasad wymaga starannego i bezstronnego zbadania przez Komisję rozważanego środka. Ciąży zatem na niej obowiązek zbadania wszystkich wymaganych stanowisk, w szczególności poprzez zasięgnięcie informacji od beneficjentów pomocy, w celu podjęcia decyzji przy pełnej wiedzy na temat stanu faktycznego w chwili wydania decyzji (zob. podobnie ww. w pkt 152 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 62; wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01 Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2717, pkt 180).

196 W niniejszej sprawie z dotychczasowych rozważań wynika, że Komisja badając omawiany środek wykazała się starannością i bezstronnością. Jak wynika to z oceny zarzutu drugiego, Komisja w sposób aktywny zbierała i oceniała dowody podczas całego postępowania oraz organizowała spotkania z H.M.G.

197 W odniesieniu do argumentu skarżącej, iż Komisja nie zbadała należycie zmian i zdarzeń, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją o przyznaniu subwencji a wydaniem zaskarżonej decyzji, wystarczy przypomnieć, że argumentowi temu brakuje podstaw faktycznych (zob. pkt 116 i nast. powyżej).

198 Jeżeli chodzi o wiarygodność danych dostarczonych przez Euromalt i rzekome nieuwzględnienie sprawozdań dotyczących rynku słodu sporządzonych przez RM International, H.M.G. i Rabobank, Sąd odsyła do oceny części pierwszej i trzeciej zarzutu drugiego. Wynika z niej wyraźnie, że Komisja w sposób należyty uwzględniła różne źródła, jakie były jej dostępne w chwili wydania zaskarżonej decyzji oraz że żadne ze stwierdzeń Komisji istotnych z punktu widzenia oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji nie było oparte wyłącznie na danych Euromalt, przez co Sąd nie potrzebował badać obiektywności dokumentów pochodzących od tego zrzeszenia. Należy również przypomnieć, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dostępnego Komisji w chwili wydania zaskarżonej decyzji dokumentu, który przeczyłby stwierdzeniom w niej zawartym.

199 W odniesieniu do argumentu dotyczącego braku odpowiedniego dochodzenia w sprawie korzystnych skutków subwencji i określenia daty od której zakład w Eemshaven stał się gotowy do produkcji, badanie części drugiej i czwartej zarzutu drugiego wyraźnie wykazało, że okoliczności te nie miały żadnego szczególnego znaczenia w ramach oceny zgodności pomocy z rynkiem wspólnotowym, przez co Komisja nie była zobowiązana dokonać bardziej wnikliwego badania w tym względzie.

200 Z całości powyższych względów zarzut trzeci, oparty na naruszeniu zasad dobrej administracji, powinien zostać, podobnie jak cała skarga, oddalony jako bezzasadny.

W przedmiocie kosztów

201 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami poniesionymi przez Komisję. Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy tego samego regulaminu państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Królestwo Niderlandów pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) **Holland Malt BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.**

3) **Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty.**

Czúcz Labucka Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 września 2009 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu . . . . . II - 3319

Przebieg postępowania i żądania stron . . . . . II - 3321

Co do prawa . . . . . II - 3323

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 1 WE, oraz części pierwszej zarzutu czwartego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu kwalifikacji spornego środka jako pomocy państwa . . . . . II - 3323

Argumenty stron . . . . . II - 3323

Ocena Sądu . . . . . II - 3326

W przedmiocie dopuszczalności zarzutu pierwszego . . . . . II - 3326

W przedmiocie naruszenia art. 87 ust. 1 WE . . . . . II - 3327

W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji, dotyczącego wpływu na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową i na konkurencję . . . . . II - 3334

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE, oraz części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej niewystarczającego uzasadnienia w tym zakresie . . . . . II - 3337

W przedmiocie części pierwszej i trzeciej, opartych odpowiednio na błędnej interpretacji i zastosowaniu wytycznych oraz na błędnej ocenie nadwyżki zdolności produkcyjnych II - 3338

Argumenty stron . . . . . II - 3338

Ocena Sądu . . . . . II - 3343

— W przedmiocie nadwyżki produkcyjnej na rynku słodu . . . . . II - 3347

— W przedmiocie braku normalnych możliwości zbytu. . . . . II - 3353

W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, opartej na braku uwzględnienia zdarzeń, które zaszły w okresie pomiędzy decyzją o przyznaniu subwencji a wydaniem zaskarżonej decyzji . . . . . II - 3359

Argumenty stron . . . . . II - 3359

Ocena Sądu . . . . . II - 3360

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, opartej na braku odpowiedniego wyważenia korzystnych skutków pomocy oraz jej wpływu na warunki wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej . . . . . II - 3361

Argumenty stron . . . . . II - 3361

Ocena Sądu . . . . . II - 3364

W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w zakresie stosowania art. 87 ust. 3 WE . . . . . II - 3368

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasad dobrej administracji . II - 3369

Argumenty stron . . . . . II - 3369

Ocena Sądu . . . . . II - 3370

W przedmiocie kosztów . . . . . II - 3373